

הספרנית

רב המכר הבינלאומי הגדול של השנה החולפת.
סנסציית הטיקטוק ורב המכר של ה - NEW YORK TIMES!

אהבה, בינלאומיה

אלי הייזלווד

"מה עוד אפשר להגיד על הספר
שכבש כל פסגה אפשרית!
'חד הקרן' של ז'אנר הרומן העכשווי!"

כריסטינה לורן, סופרות רבי המכר
של ה - New York Times

אלי הייזלווד

אהבה, בתואוריה

מאנגלית: מיקי מלץ

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אלי הייזלווד
אהבה, בתיאוריה

Ali Hazelwood
LOVE, THEORETICALLY

Copyright © 2023 by Ali Hazelwood
All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint
of Penguin Publishing Group, a division of
Penguin Random House LLC
Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018

עורכת: גלי אבני
הגהות: שרון שלו
קריאה אחרונה: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרין | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2024 | 2024 נדפס בישראל

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 8-32-7831-965-978 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לכל הקוראות שלי, מהימים של AO3 ועד למקום
שבו אנחנו נמצאות היום. הופעת האורח של
אדם ואוליב היא בשבילכן ♥

פרולוג

חוויתי חרטה בחיי, מבוכה, אולי אפילו מעט ייסורים. אבל שום דבר, ממש כלום שבכלום, שז"ם ד"כד בעולם, לא הכין אותי לרגע בו מצאתי את עצמי מושפלת בתוך תא שירותים, צמודה אל אחיו הגדול והשחצן של הבחור איתו יצאתי, לכאורה, כלומר, בכאילו, בששת החודשים האחרונים.

זוהי נקודת שפל ראויה לפרסים, תחתית התחתית של החבית. בייחוד כשהיא מלווה בהבנה שג'ק סמית' מציל לי את התחת. כשהוא מרים אותי במותניי כדי לתמרן אותי בחלל הקטן, חזק עד כדי אֶתגור כוח המשיכה, אני לא יודעת מה גרוע יותר: העובדה שידי הן הדבר היחיד שמונע ממני להתקפל לתוך עצמי כמו גומייה לשיער, או הכרת התורה המביכה בעוצמתה, שאני מרגישה כלפיו.

"תירגעי, אלסי," הוא אומר לתוך עור לחיי, קצר ותמציתי כמו תמיד, אבל גם מנחם בצורה לא הולמת בכלל. הוא קרוב – קרוב מדי. אני קרובה – קרובה מדי. לא כאמת קרובה מספיק? השכחה המתוקה שבמוות. "ותפסיקי לזוז."

"אני לא זזה, ג'ק," אני אומרת תוך כדי תזוזה.

אבל כעבור שנייה אני פשוט נכנעת. אני עוצמת את עיניי. מרפה את עצמי בחזה שלו. חשה בנחיריי את ריחו, המייצב אותי בחזרה לשפיות. ואני תוהה איזו, מבין מיליוני הבחירות המטופשות שעשיתי בחיים, הובילה אותי אל הרגע הזה.

1

גלים וחלקיקים

עשרים וארבע שעות קודם לכן

במשך כל חטיבת הביניים, התחפושת שלי בהלואין הייתה הדואליות של האור.

ציירתי במרקר אוסף של מעגלים וזיגזגים על פני כל הגופייה הלבנה של אבא שלי, שהצלתי מפח האשפה. בדיעבד, ערך הייצור היה כל כך נמוך, שאפילו המורה לפיזיקה לא הצליח לנחש מה זה. אבל זה אף פעם לא הזיז לי. צערתי במסדרונות, שומעת את קולו של ביל ניי בראשי, את ההסבר היפהפה שלו על איך שהאור יכול להיות שני דברים שונים בבת אחת – תלוי במה שאנשים רצו לראות: גלים וגם חלקיקים.

זה נדמה היה כמו רעיון מנצח. ותהיתי אם גם אני יכולה להכיל שתי אֶלֶסִיּוֹת – לא, לא שתי, אלסיות כפולות ומכופלות. המון. כל אחת מהן תהיה מעוצבת, תפוררה לפי מידה, אסופה בקפידה במחשבה על מישהי אחרת. אתן לכולם את האני שהם רוצים, צריכים, משתוקקים לו, ובתמורה, יהיה להם אכפת ממני.

קלי קלות, נדחוס פוטונים בעילות.

מצחיק, הקריירה שלי בפיזיקה והקריירה שלי בלרצות בני אדם

התחילו בערך באותו הזמן. אני יכולה למתוח קו ישר מהצעדים ראשונים במכינת הקונטים לתינוק, ועד לעבודה הנוכחית שלי. למעשה, לשתי העבודות הנוכחיות שלי. העבודה היומית, בה אני מרוויחה כמעט כלום מלרקום תיאוריות פיזיקליות, המסבירות למה מולקולות קטנות מתקבצות יחד כמו קליקות של נערות מרושעות בזמן ארוחת הצוהריים. והעבודה השנייה, שבה...

טוב, נו. העבודה השנייה שלי, בה אני מעמידה פנים שאני מישהי אחרת, לפחות משתלמת מאוד.

"דוד פול ינסה שוב לשכנע אותנו לעשות שלישייה," אומר לי גרג, עם התנצלות בעיניו החומות מלאות הנשמה, ואני לא מהססת. אני לא מגלה עצבנות. אני לא מתחלחלת בגועל מהמחשבה על ריח הביוב שבוקע מפיו של דוד פול, או על השיער המשומן שהוא מסרק מעל הקרחת שלו, ומזכיר שער ערווה.

אוקיי, אולי אני כן מתחלחלת קצת. אבל אני מסתירה את זה בחיוך, ובמקצועיות רבה אני עונה, "הבנתי."

"וגם," הוא ממשיך, כשהוא מעביר אצבעות בין תלתליו הפרועים, "אבא פיתח לאחרונה רגישות רצינית ללקטוז, אבל הוא מסרב להפחית את צריכת מוצרי החלב. עלולים להיות..."

"אירועים גסטרוולוגיים." ברור. גם אני לא הייתי מסכימה לוותר על גבינה.

"ובת דודתי איזי – היא התפרסמה בזכות נטייתה לפתח תגובות אלימות כשאנשים לא מסכימים איתה על הערך הספרותי של טרילוגיית דמדומים."

אני מתעוררת לחיים. "היא בעד או נגד?"

"נגד," אומר גרג בקול קודר.

אני אוהבת את דמדומים אפילו יותר משאני אוהבת גבינה, אבל אני יכולה לבלוע את הנאום שלי על למה אליס ובלה היו צריכות להשאיר מאחוריהן את כל האידיויטים האלה ולרכוב יחד לעבר השקיעה. אליס ובלה לנצח.

"מובן."

"אלסי, אני מצטער. זה יום הולדת תשעים של סבתא. כל המשפחה תהיה שם." הוא נאנח, הבל פיו לבן כעשן באוויר הלילה הבוסטוני הקפוא של ינואר. "אימא תהיה במצב הכי גרוע שלה."

"אל תדאג." אני מצלצלת בפעמון הבית של סבתא של גרג ושולחת אליו את החיוך המרגיע ביותר שלי. הוא משלם לי כדי להיות החברה המזויפת שלו, והוא יקבל את האלסי שהוא רוצה: מרגיעה, כן, אבל גם שתלטנית באופן עדין. מלכת סאדו שלא אוהבת להשתמש בשוט – אבל יכולה לעשות זאת, אם צריך. "זוכר את אסטרטגיית היציאה שלנו?"

"לצבוט פעמיים את המרפק."

"אני אגיד שאני מרגישה לא טוב, ואנחנו נתחמק. וכשתגיע ההצעה לשלישייה, תשלח רמז עבה שיש לי זיבה."

"זה לא ירתיע את דוד פול."

"יבלות בנרתיק?"

"הממ. אולי?" הוא מעסה את רקתו. "הדבר הטוב היחיד זה שאח שלי יבוא."

אני נדרכת. "ג'ק?"

"כן."

שאלה טיפשית. לגרג יש רק אח אחד. "חשבת שאמרת שהוא לא יהיה?"

"ארוחת הערב העסקית שלו בוטלה."

אני גונחת בלב.

"מה?"

שיט, גנחתי בקול. "שום דבר." אני מחייכת ולוחצת את זרועו דרך המעיל שלו. גרג סמית' הוא הלקוח המועדף עליי, ואני אדאג שיעבור את האירוע הזה ללא פגע. "תן לי לטפל במשפחה שלך, בסדר? אחרי הכול, בשביל זה אתה משלם לי."

זה נכון. ואני אסירת תודה בכל יום ויום על שמעולם לא הייתי צריכה להזכיר לו. רבים מהלקוחות שלי תוהים פחות או יותר בגלוי אילו עוד שירותים אני מוכנה להציע, אף שתנאי השירות

באפליקציית פואו* די מפורשים. הם מכחכים בגרונם, מלטפים את סנטרם ושואלים, "מה בדיוק כלול ב... תעריף בת הזוג המזויפת?" לעיתים קרובות אני מתפתה לגלגל את עיניי ולתקוע להם ברוך כביצים, אבל אני משתדלת לא להיעלב, מחייכת באדיבות ואומרת "לא כלול סקס."

אני גם – במענה על השאלות השגרתיות שמגיעות לאחר מכן – לא מתנשקת, לא מזדיינת על יבש, לא מדברת 'מלוכלך', לא מתפשטת, לא עושה אנאלי, לא עושה אוראלי, לא עושה ביד, לא עושה בציצי, או כל סוג אחר של עשייה שאולי קיים ואני לא מודעת אליו עדיין. אני לא נותנת להם להשתין עליי או ללטף לי את כפות הרגליים, וכמו כן אני לא מסייעת ו/או מרשה להגיע לאורגזמות בסביבתי הקרובה.

לא שיהיה בזה משהו רע: עבודת מין היא עבודה, ואנשים עושים מה שהם צריכים לעשות במצב הכלכלי הנוכחי. לא לכולנו יש את האפשרות להיות הבלרינות, הכבאים ובתולות הים הקטנות עליהם חלמנו בתור ילדים – או אפילו בתור אנשים בוגרים לגמרי בני עשרים ושש. לפני עשרה חודשים, כשסיימתי את הדוקטורט שלי בפיזיקה תיאורתית באוניברסיטת נורת'אייסטרן, שיערתי שבשלב הזה כבר תהיה לי משרה אקדמית משתלמת למדי. לא תיארתי לעצמי שחשבון המים שלי ישולם מכספי גברים בוגרים שמשחקים בכאילו יש להם חיים רומנטיים. ובכל זאת, הינה אני כאן, מזייפת קשרים רומנטיים כל הדרך אל פירעון ההלוואות הסטודנטיאליות שלי.

לא שאני רוצה להרוס את הכיף, אבל אני מתחילה לחשוד שהחיים אולי לא תמיד מסתדרים כמו שרוצים. איבדתי את האמונה באושר, אובדן שאפשר היה להימנע ממנו, בהתחשב בכך שיש מספר מוגבל של פעמים בהן את יכולה לקחת כסף כדי לשדר את המסר שלקוח הוא מקסים, מותאם היטב לסביבתו, ושהוא בן אנוש עם פניות רגשית

* פירוש המילה פואו (Faux) באנגלית – מזויף.

המסוגל לתחזק מערכת יחסים לטווח בינוני עם אדם בוגר באותה רמה של תפקוד גבוה כמו שלו, וזאת במטרה ל... טוב, זה משתנה. אף פעם לא שאלתי את גרג למה לקרולין סמית' יש אובססיה כזו עם הרעיון שלבנה בן השלושים תהיה זוגיות. בהתבסס על קטעי שיחות ששמעתי במקרה ביקום הסינמטי של משפחת סמית', אני חושדת שיש לזה קשר לעיזבון העצום שייכנס לתוקף ברגע שזקנת השבת תמות, מתוך אמונה שאם הוא יספק את הנין הראשון, יש לו יותר סיכוי לרשת... צינור השקיה משובץ יהלומים, אני משערת? אנשים עשירים. הם בדיוק כמונו.

אבל האימא החטטנית של גרג עדיין טובה בהרבה מהאח שלו, שהוא רע מאוד בגלל הרבה מאוד סיבות שאני לא יכולה לסבול את המחשבה עליהן. למען האמת, עדיף לי שהיא המטרה שלי. מכאן שכאשר דלת הכניסה לאחוזת סמית' נפתחת, אני יכולה להתרכז אך ורק בה: האישה המנוכרת בעלת לב הפלסטיק, שמצליחה להעניק לנו נשיקות אוויר, להתעסק עם השיער של גרג ולתקוע שתי כוסות יין לדינו, בר־זמנית.

"איך החיים בעולם הפיננסי, גרגורי?" שואלת קרולין את בנה. הוא מחסל חצי מהמשקה שלו בלגימה אחת – נראה לי שזה מפני ששמעתי אותו מסביר לפחות ארבע פעמים שהוא, למעשה, לא עובד בניהול פיננסי. "ואת, אלסי?" היא ממשיכה בלי לחכות לתשובה. "מה נשמע בספרייה?"

מתוך ציות לכללי אפליקציית פואו, אני לא מגלה ללקוחות שלי שום דבר על עצמי – לא את שמי המלא, לא במה אני עובדת, לא מה דעתי האמיתית על כוסברה (נפלא, אם אתם נהנים לאכול סבון). וזה, על קצה המזלג, המהות של המושג 'בת זוג מזויפת'. בהתחלה זה נראה לא סביר שאנשים ישלמו על דייט מזויף בעידן הטינדר והרשתות הפורנוגרפיות, ושהם ישלמו לי – אלסי האנאווי, נטולת הייחוד, שהכול בה בינוני לחלוטין. גובה בינוני. עיניים חומות בינוניות ושיער חום בינוני. אף, ישבן, רגליים, כפות רגליים, שדיים – בינוניים. יפה, כן, ברור, אבל יופי בינוני, שאינו ראוי לציון. ועדיין, הבינוניות

הבינונית שלי היא לוח חלק מושלם לכתיבה. קנבס ריק שמחכה להתמלא. מְרָאָה, המשקפת רק את מה שאחרים רוצים להראות. יריעת אריג שאפשר לתפור לפי מידתו של – טוב, אני בטוחה שכולם הבינו את המטפורה.

האלסי שקרוליין סמית' רוצה, היא מישהי שיכולה להתאים לאנשים שמשתמשים במילה 'קייץ' כפועל, לא זוהרת מספיק כדי למשוך מציאה טובה יותר מגרג, ועם אינסטינקטים טיפוליים כדי שתטפל בכך שהיא-עצמה אולי אוהבת, אבל לא טרחה ללמוד להכיר. ספרנית בספרייה לילדים נראה כמו יופי של מקצוע מזויף. היה כיון לשוטט בפורומים ברשת, בחיפוש אחר אנקדוטות מקסימות.

"היום מצאתי שלושה קרקרים בצורת דגי זהב בעותק הכי טוב שלנו של *מטילדה*", אני אומרת בחיוך. או *לפחות*, *משתמש ברשת בשם* אניאוהבספריםגדולים *מצא*.

"זה *מצחיק ממש*", אומרת קרוליין בלי לצחוק, לחיך, או להפגין איזשהו סוג של שעשוע. ואז היא רוכנת קרוב יותר אליי ולוחשת כאילו שהבן שלה, שנמצא במרחק שלושים סנטימטר ממני, לא יכול לשמוע אותנו. "אנחנו כל כך שמחים שאת כאן, אלסי." 'אנחנו', נראה לי, כולל את אבא של גרג, שעומד בדממה לצידה ומקפיץ שלוש קוביות של גבינה קשה לפיו, בחיוך ריק של מישהו שמנותק מהסביבה מאז 1999. "היינו כל כך מודאגים מגרגורי. אבל עכשיו הוא איתך, והוא מעולם לא היה מאושר יותר." *האומנם?* "גרגורי, תדאג לבלות הרבה זמן עם סבתא שלך הערב. איזי מצלמת תמונות בפולרואיד שלה כדי לתת אותן לסבתא בסוף הערב – תוודא שאתה נמצא *כולך*".

"אני אדאג לזה, גברת סמית'", אני מבטיחה ומשלכת את ידי בידו של גרג. אני מפירה את ההבטחה הזאת כעבור חמש-עשרה שניות, בקצה המסדרון המבהיק. הוא מחסל את מה שנשאר מהיין שלו, גונב שתי לגימות גדולות משלי, ואז לוחש, "נתראה בעוד עשר דקות" ונועל את עצמו בחדר האמבטיה.

אני צוחקת ומניחה לו. אני חשה צורך להגן עליו – צורך חזק דיו כדי להפר את הנהלים הרגילים של פואו ולהסכים לחזור על

דייטיים מזויפיים, צורך חזק מספיק כדי לרצות להגן עליו משודדים ומפיראטים וממשפחתו המורחבת. אולי כי המשפט הראשון שאמר לי, מבועת כולו, היה "אימא שלי לא מפסיקה לשאול למה אני לא יוצא לדייטיים", ואחריו בא הסבר מהוסס ומעורפל על למה זה לא יקרה בקרוב – הסבר שהזכיר לי יותר מדי את עצמי. אולי כי הוא תמיד נראה כמו שאני מרגישה: תשוש והמום. בעולם מקביל, יכולנו להיות חברים טובים, מחוברים בזכות האולקוסים הבלתי נמנעים, שבקרוב יתקפו אותנו מרוב סטרס ויהרסו את דופנות הקיבה שלנו. אני מוצאת את המטבח הריק, חומקת פנימה, ומתבוננת במערבולת האדומה בפתח הניקוז כשאני שופכת את מה שנשאר בכוס שלי לתוך הכיור. בזבוז. הייתי צריכה פשוט לסרב, אבל זה היה מוביל לשאלות, ואני לא רוצה להסביר שאלכוהול הוא מחבל גליקמי מסוכן, ושהלב לב הנאבק שלי לא מתמודד טוב עם –

"לא לטעמך?"

אני קופצת. פולטת יללה. וכמעט שומטת את הכוס, שכנראה עלתה יותר מלימודי התואר השני שלי. חשבתי שאני לבד כאן. אני לא לבד? הייתי לבד. אבל אחיו הגדול של גרג נמצא בחדר, נשען על דלפק השיש, זרועותיו שלובות על חזהו. אותן עיניים ייחודיות, מרובות הצבעים שלו, מביטות בי בהבעתן המסתורית הרגילה. אני עומדת בינו ובין הכניסה היחידה – או שפספסתי אותו, או שהוא עיקם את רצף המרחב־זמן. או שהתבלבלתי בינו ובין המקרר. אחרי הכול, הם באותו הגודל. "את בסדר?" הוא שואל.

"אני – כן. כן, מצטערת. אני רק..." אני מאלצת את עצמי לחייך.

"היי, ג'ק."

"היי, אלסי." הוא אומר את השם שלי כאילו הוא מכיר אותו. כאילו זו המילה הראשונה שהוא למד אי פעם. כאילו זה טבע שני, ולא סתם אוסף של תנועות ועיצורים שבקושי הייתה לו סיבה להשתמש בהם בעבר.

הוא לא מחייך, כמובן. טוב, הוא כן מחייך, אבל אף פעם לא אליי.

בכל פעם כשאנחנו באותו החדר, הוא מהווה נוכחות מרשימה, נוקשה, מגדרת שחקים, ונדמה שהתחביב העיקרי שלו הוא לשפוט אותי בתור מישהי שלא ראוייה לגרג.

"את לא אוהבת את הייץ?"

"זה לא העניין." אני ממצמצת, מבולבלת. על אמת ידו יש קעקוע, שבדיוק מציץ מהשרוול המופשל של חולצתו. כי ברור שהוא לובש ג'ינס וחולצה משובצת, אף שההזמנה במייל ציינה בפירוש לבוש חצירשמי.

אבל הוא ג'ק סמית'. הוא יכול לעשות כל מה שבא לו. בטח יש לו היתר שחרוט על שרירי הזרוע המגוחכים האלה שלו, שמוטבע על הרבע הכחול בעינו הימנית, זה שבולט כמו אגודל כואב בתוך צבע הערמונים בקשתית שלו.

"הייץ נהדר," אני אומרת, כשאני אוספת את עצמי. "אבל היה בו

זכוב."

"באמת?"

הוא לא מאמין לי. אני לא יודעת איך אני יודעת, אבל אני יודעת. והוא יודע שאני יודעת. אני רואה את זה, לא – אני מרגישה את זה. בבסיס עמוד השררה שלי יש עקצוץ, חי, חמים ונוזלי. זהירות, אלסי, אומר העקצוץ. יעצרו אותך על פשעים נגד ענבים בגללו. תבלי את שארית חייך בכלא פרדלי. הוא יבקר פעם בשבוע כדי לנעוץ כך מבט דרך הזכוכית המחוסמת, כדי שתרגישי לא בנות.

"איזי בטח מחפשת אותך," אני אומרת, בתקווה להיפטר ממנו.

"היא בקומה למעלה."

"אני יודע," הוא עונה, ולא פונה לכיוון המדרגות. הוא פשוט בוחן אותי – קשוב, רגוע, כאילו הוא יודע איזה סוד שקשור אליי. שאני משתמשת בחוט דנטלי מקסימום פעם בשבוע. שאני לא מצליחה להבין מה זה דאו ג'ונס, אפילו אחרי שקראתי את הערך שלו בוויקיפדיה. או דברים אחרים, מבהילים, אפלים יותר.

"החברה שלך כאן?" אני שואלת כדי לקטוע את השקט. פעם

הוא הביא מישהי לאירוע משפחתי. גיאולוגית. האישה הכי יפה

שראיתי מימי. נחמדה. וגם מצחיקה. הלוואי שיכולתי להגיד שהיא לא בליגה שלו.

"לא."

דממה, שוב. עוד נעיצת עיניים. אני מחייכת כדי להסתיר את העובדה שאני חורקת את שיניי באגרסיביות. "מזמן לא נפגשנו."

"מאז חג הפועלים."

"אה, נכון. שכחתי."

לא שכחתי. לפני הערב, פגשתי את ג'ק פעמיים, כלומר שתי פעמים, פעם אחת ואז עוד פעם, ושתיהן נתקעו בעקשנות במוחי, נעימות כמו עלי תרד שנתקעים בין השיניים הטוחנות.

הפעם הראשונה הייתה ארוחת הערב לכבוד יום ההולדת של גרג, בה ג'ק ואני לחצנו ידיים והוא הנהן לעברי בנוקשות, בה כל הערב הוא שלח בי מבטים ארוכים ובוחנים. ארוחת הערב בה שמעתי אותו במקרה שואל את גרג, "איפה פגשת אותה?" ו"כמה זמן זה נמשך?" ו"עד כמה זה רציני?" בקול סקרן, רגוע עד מחשיר, שהעביר צמרמורת מזורה במורד עמוד השדרה שלי.

אז ג'ק סמית' לא היה מעריץ שלי. אוקיי. בסדר גמור. לא משנה. ואז הייתה הפעם השנייה. בסוף הקיץ, במסיבת הבריכה של הסמית'ים לכבוד חג הפועלים, כשלא שחיתי. כי אין דרך להסתיר את ציפ הסכרת שלי בביקיני.

אני לא מתביישת שיש לי סוכרת. לקח לי שני עשורים כדי להשלים עם מערכת החיסון הפעילה-מדי שלי, שנהנית יתר על המידה מהריסת תאים נחוצים. אבל משום מה, התגובות להבנה שאני צריכה להזרים אינסולין לגופי דרך קבע, יכולות להיות בלתי צפויות. כשאובחנתי (כגיל עשר, אחרי התקף באולם ההתעמלות של בית הספר שזיכה אותי בכינוי האכזרי-אך-לא-שקרי 'אלסי הרועדת'), שמעתי את הוריי משוחחים בלחישות מאחורי וילונות ההפרדה של חדר בית החולים.

"לא, עכשיו גם זה." אימא נשמעה מותשת.

"אני יודע." כך גם אבא נשמע. "זה חייב ליפול עלינו. לאנס על סף

נשירה מהתיכון. את לוקאס יעצרו בקרוב בגלל קרב אגרופים בחניה של וולמארט. ברור שנגלה שלילדה השקטה היחידה שלנו יש משהו. "

"זו לא אשמתה. "

"לא. "

"אבל זה יהיה יקר. "

"כן. "

אני לא מאשימה את הוריי: אחי לאנס בסופו של דבר נשד מהתיכון (ועכשיו מתפרנס נפלא בתור חשמלאי), בדיוק כפי שלוקאס לבסוף נעצר (אם כי מאחורי סניף של רשת מסעדות מזון מהיר, ובגלל אחזקת סמים, שעכשיו הם חוקיים). אימא ואבא היו עייפים, מותשים. קצת עניים. הם קיוו להפוגה, משהו קל לשם שינוי, ובאמת הצטערתי שאני לא הדבר הקל הזה. כדי לפצות אותם, ניסיתי להפוך את עניין הבריאות שלי – ואת כל העניינים האחרים שבאו בעקבותיו – למשהו זניח ככל האפשר.

אני מוצאת שאנשים מחבבים אותי יותר, אם הם לא נאלצים לבזבז

עליי אנרגיה רגשית.

לכן לא נכנסתי לבריכה במסיבת חג הפועלים של הסמית'ים, העדפתי לשבת על שמיכה ולאכול פרוסת עוגה, כשעל פניי חיוך שעוצב במיומנות. ולכן טעיתי בחישוב הפחמימות שאכלתי והאינסולין שאזדקק לו. לכן חציתי ברגליים כושלות את המדשאה בבית הנופש של הסמית'ים אשר במנצ'סטר-על-הים, כשהגלוקוז שלי גבוה, ראייתי מעורפלת, ראשי פועם, ואני מנסה לזכור איפה שמתתי את הטלפון שלי כדי שאוכל להתאים את המינון, ו –

צעדתי ישר לתוך ג'ק.

ממש ככה. לא ראייתי אותו והתנגשתי בחזהו כאילו היה חור שחור סופר-מסיבי. מה שהוא לא. כלומר, חור שחור. סופר-מסיבי, הרבה סופר-מסיבי, אבל.

"אלסי?" אוף. הקול שלו. "את בסדר?"

"כן, אני... " עומדת להקיא.

הוא חפן את לחיי וסרק את פניי. "שאקרא לגרג?"

"לא צרי –" הכאב חתך בראשי כמו סכין.

"אני קורא לגרג."

"לא – בבקשה, אל תקרא לגרג."

פניו הזדעפו. "למה?"

"מפני ש –" מפני שחברות מזויפות טובות דורשות מעט מאוד

תחזוקה. הן מחייכות, אין להן דעות מוצקות על כוסברה, והן אף פעם,

אף פעם לא שולפות אותך ממסיבת בריכה. "אתה יכול – אני צריכה

ללכת לשירותים ו – הטלפון שלי –"

דקה לאחר מכן הייתי בתוך חדר האמבטיה, שנראה כמו ספא

מפואר, הארנק שלי מונח בחיקי. והייתי שמחה להגיד שאני לא זוכרת

איך הגעתי לשם, אבל איזושהו זיכרון שצף במוחי, זיכרון שבו זרועות

חזקות מרימות אותי; שבו אני נישאת, קלה כמו ציפור; של הכל פה

חם על רקתי, לוחש מילים שאני לא מצליחה לזכור.

ובזה, למרבה הצער, זה נגמר. האם ג'ק היה אדיב ומסייע? כן.

האם הוא האמין לסיפור שהמצאתי מאוחר יותר, על כך שלא רציתי

להטריד את גרג עם המיגרנות שלי? אני בספק, בהתחשב במבט

המפקפק, הקר והעיקש שלו. אולי הוא חושד שאני על סמים. אולי

הוא חושש שאכתים את שושלת סמית' עם הגנים החלושים של כאב

הראש שלי. הוא בטוח חושב שאחיו יכול היה למצוא משהו טוב יותר.

אבל זה לא משנה. ג'ק הוא לא המטרה שלי – אימא שלו היא

המטרה. שזה טוב, כי אין לי מושג קלוש מיהי האלסי שג'ק רוצה.

זה חסר תקדים. אני מקצוענית בלקלוט רמזים, אבל ג'ק – הוא

לא נותן לי כלום. אני לא יודעת מה להגביר, מה להנמיך, מה להסתיר

ומה לזייף, איזו אישיות להקריב על המזבח שלו. זה כאילו הוא מנסה

להבין אותי בלי לשנות אותי – וזה בלתי אפשרי. אנשים לא מתנהגים

ככה, לא איתי.

אז כשהוא שואל, "מה שלומך, אלסי?" בקול שנשמע רק טיפ-טיפה

סקרני מדי, אני מחייכת חיוך ניטרלי ככל האפשר.

"כרגיל. נפלא." לא עומדת להתמוטט עליך, לשם שינוי. "ואתה?

איך העניינים בעבודה?"

גרג אמר שהוא איזשהו סוג של מורה למשהו פיזי, חינוך גופני. לא מפתיע, כי הוא בנוי כמו מישוהו שיש לו מדבקה של קרוספיט על המכוננית ושותה שייק חלבון בזמן שהוא קורא טור על הרמת משקולות במגזין ספורט לגברים. הסמית'ים האחרים הם דקים, גמישים, כהי שיער. ולעומתם יש את מגדל הלבנים הזה עם שיער בצבע חול, המתנשא שלושים סנטימטר מעל קרוב המשפחה הגבוה ביותר שלו, כולו תווי גוף שריריים וקול חד ועמוק. התיאוריה שלי: אחות מותשת מרוב עבודה החליפה בין העריסות בבית החולים. "יש לך סמסטר מוצלח?"

הוא נוהם בדרך לא מחייבת. "לא רצחתי אף אחד מהתלמידים שלי. עדיין."

רגש מעורר הזדהות באופן מפתיע. "נשמע כמו הצלחה."
"לא מבחינתי."

לעזאזל. הוא מעלה בי חיוך. "למה אתה רוצה לרצוח אותם?"
"הם מתלוננים. הם לא קוראים את תוכנית הלימודים." תוכניות לימודים לחינוך גופני? מערך השיעורים המלא של המורה להתעמלות שלי כלל, בסך הכול, שיימינג שלנו כי לא הצלחנו לטפס על חבל. החינוך צועד קדימה. "הם משקרים."

אני בולעת רוק. "משקרים בקשר למה?"
"בקשר לכמה דברים." עיניו נוצצות, ושפתיו מתעוותות, וכתפיו מתכווצות מתחת לחולצתו, ו –

פעם חשבתי – לא, פעם ידעתי שבחורים עם שיער בהיר הם לא אטרקטיביים. בחטיבת הביניים? כולן אהבו את לגולאס, אבל אני הייתי ילדת אראגורן. דראקו מאלפוי? צריך לסובב לו את הפטמות, ולא בקטע הטוב. חידון *BuzzFeed* – לאיזה בית במשחקי הכס אתה שייך? אף פעם לא טארגאריין. אני שונאת את זה שאני מסתכלת על ג'ק סמית', עם הלסת החזקה וגומות החן החזקות והידיים החזקות, וחושבת שהוא נאה.

אולי אני פשוט לא אסתכל. כן, תוכנית מצוינת.
"סליחה רגע," אני אומרת בנימוס. "גרג בטח מחפש אותי." אני

מסתובבת לפני שהוא מספיק לענות, ומייד מרגישה כאילו הצלחתי לשחרר את עצמי מסינגולריות ייחודית.*

פיו.

הסלון, שנמצא כמה פיתולים ופניות ממני, גדול אבל צפוף, יפה על אף ריהוט העור האגרסיבי ועודף ציורי הים. במשך כמה דקות אני מבטיחה לדודתו של גרג שנתיעץ איתה לפני שנזמין קייטרינג לחתונה, מעמידה פנים שאני לא רואה את דוד פול מלקק את שפתיו מולי, משוחחת בנעימות עם מבחר של בני דודים ובנות דודות על מזג האוויר, התנועה, הצילומים הגרועים בדמדומים. ילדת יום ההולדת פותחת מתנות ליד האח ואומרת לאחת הכלות שלה, "קופון לאמבטיית בוץ? נפלא. זה יהיה כמו אימונים לקראת הרגע שבו יורידו אותי לתוך הקבר וכולכם תריבו על הכסף שלי."

זה חלק מהמיתוג: בפעם הראשונה שפגשתי את מיליסנט סמית', היא הניחה את שתי ידיה על כתפיי ואמרה: "הטעות הכי קשה בחיים שלי הייתה ללדת ילדים." בנה הבכור עמד ממש לידה. עוד לא ברור לי אם מיליסנט סמית' היא מכשפה שוחרת רוע, או סתם אכזרית בלי להתכוון. בכל מקרה, היא הסמית'ית החביבה עליי מכולם.

אני נודדת משם בחיוך ומוצאת את עצמי בפינת החדר, מול לוח גג שהמשחק שעליו הופסק באמצע. הוא נמצא כאן מאז הביקור הראשון שלי, ריבועי העץ ואבני החרסינה נראים לא מתאימים בין צילומי החוף. גרג משוחח עם אבא שלו, ואני תוהה אם נלך בקרוב. יש לי שלושים ושלושה חיבורים על תנודות, גלים ואופטיקה שאני צריכה לתת להם ציונים, מה שללא ספק יביא אותי ליחל לעצמי מוות אלים. מבחן רכיבירתי בהנדסת חומרים שאני צריכה לכתוב. וגם, כמובן, להכין פרזנטציה למשרה האקדמית שאני רוצה להתקבל אליה. אני רוצה – לא, אני חייבת להשיג אותה. אין כאן שום מקום לטעות, כי זוהי הדרך היחידה שלי להשתחרר מלילות הדייטים המזויפים,

* סינגולריות ייחודית היא תופעה אסטרונומית – נקודה במרחב בה צפיפות החומר אינסופית, כך שכח המשיכה שלה עלולה להוביל לקריסה של מרחב הזמן. כמו במפץ הגדול.

ומימי האימיילים עם sexxy.chad.420@hotmail.com ששואל אם האלרגיה לגלוטן של הצ'ינצ'ילה שלו אמורה לפטור אותו ממבחן אמצע הסמסטר בקורס המבוא לפיזיקה. אצטרך להתאמן על זה לפחות אחת-עשרה פעמים – כלומר, מספר הממדים לפי תאוריית M, שהיא תיאוריית העל-מיתרים האהובה עליי –
"את משחקת?"

אני קופצת בבהלה. שוב. ג'ק עומד מצידו האחר של הלוח, עיניו הכהות בוחנות אותי. כל הקרובים שלו כאן – למה הוא מבזבז זמן משפחתי יקר כדי להציק לחברה המזויפת של אחיו?
"אלסי?" השם שלי, שוב. נאמר כאילו היקום יצר את המילה הזו בשבילו בלבד. "שאלתי אם את משחקת?" הוא נשמע משועשע. אני שונאת אותו.

"אה. אממ, קצת." זו לשון המעטה. גו* הוא משחק מפוצץ מוח ומסובך עד כדי עינוי – ועל כן, הוא בילוי הפנאי המועדף על פיזיקאים רבים. "ואתה?"

ג'ק לא עונה. במקום זה, הוא מוסיף כמה אבנים לבנות.
"לא, לא." אני מנידה בראשי. "זה משחק של מישהו אחר. אנחנו לא יכולים –"
"שחור זה בסדר?"

לא ממש. אבל אני בולעת רוק, לוקחת בהיסוס את האבנים וממקמת אותן. הגאווה שלי משחקת משיכה כחבל עם יצר ההישרדות שלי: אין לי שום כוונה להסתיר את כישורי ה־גו שלי ולתת לג'ק לנצח, אבל ככל הידוע לי, הפסד עלול להפוך אותו לכיזון יורק אש, שישרוף עד עפר איזשהו קיר תומך. אני לא רוצה למות בהתמוטטות של המבנה, לצד ג'ק סמית' ודודו חובב השלישיות.
"איך גרג?" הוא שואל.

"הוא שם, עם בת הרודה שלכם," אני אומרת בהיסח הדעת ומביטה

* GO – משחק אסטרטגיה מופשט, נחשב למשחק העתיק ביותר בעולם שמשחקים בו עד היום. בדומה לשחמט, הניצחון בו הוא אתגר מוחי גדול ואינו מבוסס כלל על מזל.

בו כשהוא ממקם עוד אבנים. כפות ידי גדולות עדי כדי גיחוך. אבל גם מלאות חן, וזה לא הגיוני בכלל. עוד משהו לא הגיוני? יש שני כיסאות, אבל אנחנו לא יושבים.

“אבל איך הוא?”

מנסיוני הצנוע, אחים סובלים זה את זה במקרה הטוב, ובמקרה הרע, יורקים מסטיקים זה לשערו של זה (שלי. השיער שלי). ג'ק וגרג, עם זאת, קרובים – מסיבות שקשה להגדיר, בהתחשב בכך שגרג הוא אסון אנושי חביב, מלא סער ופרץ, בעוד ג'ק... אני לא יודעת מה הסיפור של ג'ק. יש שם קורטוב של ילד רע, רמז למסתורין, מנה נכבדה של חלקלקות. ועם זאת, מגע של רעב, באווירה של חומר גולמי, לא מלוטש. בעיקר, הוא נראה מגניב. מגניב מכדי להיות מגניב, בכלל. כאילו בתיכון הוא ויתר על הנשף כדי ללכת לתערוכת אומנות של חבר שלו בגוגנהיים, ועדיין הצליח איכשהו להיבחר למלך הנשף. ג'ק נראה מרוחק. לא מעוניין. בטוח בעצמו באפס מאמץ. כריזמטי בקטע לא ברור, לא נגיש ומסקרן.

אבל אכפת לו מגרג. ולגרג אכפת ממנו. כמו אוזני שמעתי אותו אומר שג'ק הוא “החבר הכי טוב שלו”, מישוהו שהוא יכול לסמוך עליו. הקשבתי לו, ולא הערתי לו על העובדה שהוא לא באמת יכול לסמוך עד כדי כך על החבר הכי טוב שלו ג'ק, אחרת הוא היה כן איתו בנוגע לדייטים המזויפים – כי אני חברה מזויפת תומכת.

“גרג בסדר גמור. למה אתה שואל?”

“כשדיברנו לפני כמה ימים הוא נשמע לחוץ בגלל וודקו.”

בגלל... מה? זה משהו שחברה של גרג אמורה לדעת עליו? “אה,

כן”, אני משקרת, “קצת.”

“קצת?”

אני מתעסקת עם האבנים, לא מצליחה לנצח בקלות הצפויה. “זה משתפר.” הכול משתפר עם הזמן, לא?

“באמת?”

“מאוד.” אני מהנהנת בהתלהבות.

גם הוא מהנהן. בפחות התלהבות. “באמת?”

למעשה, ג'ק הוא לא דע בגו. איך זה שעוד לא ניגבתי איתו את הרצפה? "באמת."

"חשבתי שוודקר זה עוד כמה ימים. תיארתי לעצמי שגרג יהיה מבואס."

אני נדרכת. אולי הייתי צריכה לבקש מגרג כמה נקודות לשיחה. "אה, כן, נכון. עכשיו כשאתה אומר את זה –"

"תזכירי לי, אלסי." הוא פוסע צעד אחד קטנטן לעבר הלוח, ומיתמר מעליי כמו עץ תמר תמיר. אבל אני לא נמוכה. אני מסדכת להרגיש נמוכה. "שוב, מה זה וודקר?"

שיט. "זה –" אני מנסה להעלות הבעה מבודחת – "וודקר, כמובן." ג'ק תוקע בי מבט של אל תשחקי איתי. "זאת לא תשובה, נכון?" "זה..." אני מכחכת בגרוני. "משהו שגרג עובד עליו." היקף המידע שקיבלתי על העבודה של גרג? שהוא מדען נתונים. "אני לא יודעת את הפרטים. אלה עניינים מדעיים מסובכים." אני מחייכת בקלילות, כאילו אני לא מבלה את ימיי בכניית מודלים מתמטיים מורכבים כדי לחשוף את המקור של היקום. כואב לי הלב.

"עניינים מדעיים מסובכים." ג'ק בוחן אותי, כאילו מקלף את עורי ומצפה למצוא מתחתיו בננה נרקבת.

"כן. אנשים כמוך וכמוני לא יבינו את זה."

הוא מזעיף את פניו. "אנשים כמוך וכמוני."

"כן. זאת אומרת." אני משיבה למבטו ומניחה אבן נוספת במקומה.

"מה הם בכלל מספרים –"

אני סוגרת את פי באחת. כנראה ניסינו להגיע לאותה משבצת. האצבעות שלי מתחככות באצבעותיו של ג'ק ומשהו חשמלי בלתי מזוהה מלקק לי את הזרוע. אני מחכה שהוא יזיז את היד שלו, אבל הוא לא עושה זאת. אפילו שזה היה תנודי. זה לא היה התור שלי? אני די בטוחה –

"נו אם זה לא תיקו, אז מה זה?"

אני מזיזה את ידי. מיליסנט נמצאת לידי, מביטה בלוח. אני עוקבת אחר מבטה וכמעט משתנת, כי... היא צודקת.

לא הבסתי הרגע את ג'ק סמית' המזורגג בגו.
 "עבר הרבה זמן מאז שג'ק לא ניצח במשחק," אומרת מיליסנט
 בחיוך של סיפוק.

עבר הרבה זמן מאז שאני לא ניצחתי במשחק. מה לעזאזל? אני
 מרימה את עיניי אל ג'ק – עדיין מביט בי, עדיין מזעיף את גבותיו,
 עדיין שופט אותי בשתיקה. המוח שלי מתרוקן. אני נלחצת ופולטת
 את הדבר הראשון שקופץ לי לראש. "יש יותר מצבים חוקיים על
 הלוח של גו מאשר סוגי אטומים הידועים לנו."

נחירת לעג. "מישהו אומר לי את זה כל הזמן, בערך מאז שהוא
 נגמל מחיתולים." מיליסנט שולחת מבט שנון אל ג'ק, שעדיין. מביט.
 בי. "אתה ואלסי יכולים להיות זוג מצויין. אבל ג'ק, יקירי, היא עדיין
 צריכה לחתום על הסכם ממון."

אני לא מבינה מייד מה היא אומרת. ואז אני מבינה, והופכת
 אדומה כולי. "אה, לא. גברת סמית', אני – אני יוצאת עם גרג. הנכד
 השני שלך."

"את בטוחה?"

מה? "אני – כן. בטח."

"לא נראה ככה." היא מושכת בכתפיה. "אבל מה אני יודעת?
 אני עטלפה בת תשעים שמשחקת לה בבוץ." אני צופה בה כשהיא
 מדרששת לעבר שולחן המתאבנים. ואז אני מסתובבת בצחוק עצבני
 אל ג'ק.

"וואו. זה היה –"

הוא עדיין מביט. בי. פני אבן. קשוב. הטרוכרומי־סקטוריאלי*.
 כאילו אני מעניינת, מאוד מעניינת, מאוד מאוד מעניינת. אני פותחת
 את פי לשאול אותו מה קורה. לדרוש משחק חוזר עד המוות. להתחנן
 בפניו שיפסיק לספור את הנקבוביות על האף שלי. ובדיוק אז –
 "חייכו, חברים!"

* הטרוכרומיה סקטוריאלי – מצב שבו באותה קשתית עין יש צבעים שונים (כל
 הערות השוליים הן של המתרגמת)

אני מסובכת את ראשי, והבזק מצלמת הפולרואיד של איזי מייד מעוור אותי.

"יום הנישואים של הוריי, בחודש הבא, אמור להיות הפעם האחרונה שאצטרך להביא אותך איתי." גרג מאותת ימינה ונכנס לתוך החניה של הבניין שלי. "אחרי כן אגיד לאימא שנפרדת ממני. התחננתי בפנייך שלא תעשי את זה. שרתי לך סרנדות. קניתי לך בובות פרווה במשקל גופי – הכול לשווא."

אני מהנהנת באהדה. "אתה שבור לב. ממאן כל כך להתנחם, שאתה לא יכול לצאת עם אף אחת אחרת."
"ייתכן שאיאלץ למצוא נחמה בפלייליסט של ספוטיפיי."
"או לעשות תספורת קוצים."

הוא מעווה את פניו. אני צוחקת, וברגע שהמכונית נעצרת אני נשענת על דלת הנוסע ובוחנת את הפרופיל הנאה שלו באור הצהוב. "תגיד לה שבגדתי כך עם השליח של הפיצה. זה יקנה לך זכות לדיכאון ארוך יותר."
"מבריק."

אנחנו שותקים. אני חושבת על מצבו של גרג. על הסיבה שהוא בכלל צריך חברה מזויפת. על מה שהוא הרגיש נוח להגיד לי, אישה זרה, ולא למשפחתו. כמה שאנחנו דומים. "אחרי שזה ייגמר, אם תצטרך – אם תדצה מישהו לדבר איתו. חבר. אני אשמח ל..."
החיוך שלו אמיתי. "תודה, אלסי."

אני בקושי יוצאת מהמכונית. הקרח חורק מתחת לעקבי המגפיים שלי כשאני מסתובבת. "אה, גרג?"
"כן?"

"מה זה וודקר?"
הוא גונח. צווארו נשמת לאחור, על משענת הראש. "זה ריטריט של מדיטציה בשתיקה שהבוס שלנו מכריח אותנו לצאת אליו. אנחנו עוזבים מחר – ארבעה ימים בלי שום קשר עם העולם החיצון. לא אימייל, לא טוויטר. הוא קיבל את הרעיון מאיזה מגזין רוחני ברשת."

אוי. "אז אין לזה שום קשר ל... עניינים מדעיים מסובכים?"
הוא נועץ בי מבט מיואש. "להפך. למה?"
"אה..." אני עוצמת את עיניי, ומניחה להשפלה לנעוץ את ניביה
החדים במוחי. "שום סיבה. לילה טוב, גרג."
אני סוגרת את דלת הנוסע, מנופפת לו בחצי חיבה, ומניחה לאוויר
הקפוא לחדור לריאותיי. כוכב הצפון מנצנץ לעומתי מהשמיים, אני
נזכרת בראיון העבודה מחר.
זה לא משנה אם הערב עשיתי מעצמי צחוק עם אחיו הדורש-אגרוף
של גרג. כי עם רק רסיס של מזל, ייתכן שלעולם לא אצטרך לראות
שוב את ג'ק סמית'.

2

ביקוע גרעיני

מאת: sexxy.chad.420@hotmail.com

Re: Re: Re: הצ'ינצ'ילה שלי

היי דוקטור א',

אני מבין שלא אכפת לך מהאלרגיה לגלוטן של צ'זאי צ'ובאקי,
אבל מה עם העובדה שבלילה שעבר נעצרתי על נהיגה
בשכרות? האם זה מוציא אותי ממבחן אמצע הסמסטר של
מבוא לפיזיקה?

בכבוד רב,

צ'אד

מאת: McCormackE@umass.edu

נושא: לא יכול להגיע לכיתה

מצורף קובץ עם תמונה של הקיאי שלי מהבוקר

אמט

מאת: Dupont.Camilla@bu.edu
נושא: מאמר דעה על הסוחר מוונציה

ד"ר האנאדיי,
תהיתי אם אוכל לקבל ממך משוב מהיר בנוגע למה
שכתבתי על הדימוי הוויזואלי של תיבת העופרת. מצורף
קובץ וורד.

בכבוד רב,
קאם

מאת: michellehannaway5@gmail.com
נושא: אלסי צרי קשר דחוף האחים שלך שוב מתנהגים
בצורה לא סבירה ואני צריכה עזרה ניסיתי להתקשר אתמול
בלילה אבל לא הייתה תשובה

(למייל זה אין תוכן)

מאת: Monica.salt@mit.edu
נושא: ריאיון ב-MIT – משרה בסגל

דוקטור האנאווי היקרה,

רציתי להגיד לך שוב כמה אני מתרגשת שאת עומדת
להתראיין למשרה במסלול הקביעות במחלקה לפיזיקה כאן,
במכון הטכנולוגי של מסצ'וסטס. התרשמנו מאוד מקורות
החיים שלך, וצמצמנו את האפשרויות שלנו לך ולמועמד נוסף.

ועדת האיתור ואני מחכים להכיר אותך באופן לא רשמי הערב, בארוחה ב'מיאל', לפני הריאיון שלך בקמפוס מחר. אם זה בסדר מצידך, הייתי רוצה ששתינו ניפגש לבד לכמה דקות לפני הארוחה ב'מיאל', כדי שנוכל לשוחח קצת. יש כמה דברים שאני רוצה להסביר.

בברכה,
ד"ר מוניקה סאלט
פרופסור לפיזיקה
ראש המחלקה לפיזיקה
MIT

הלב שלי מתזז ניצוצות התרגשות. אני מניחה את התה שלי על שולחן המטבח ומקליקה על השב, כדי להבטיח למוניקה סאלט שכן, בהחלט, בוודאי: אני אפגש איתה בכל מקום ובכל זמן שהיא תרצה, כולל בערבות מורדור בשתיים ורבע בלילה, כי היא מחזיקה את המפתח לעתיד שלי. אבל ברגע שכף ידי נסגרת סביב העכבר, כאב מייסר מפלח ומטפס במהירות במעלה הזרוע שלי.

אני צורחת ומזנקת מתוך הכיסא. "מה לעזאזל-?"
"איפה הם? איפה הם?" השותפה שלי מדרה לתוך המטבח, לבושה בוואנוזי, ומסכת שינה של נועם חומסקי משוכה למעלה על מצחה. כמו כן: היא מגופפת באלת בייסבול מפלסטיק, כמו אישה מטורפת. "תסתלקו מייד או שאני קוראת למשטרה! זו הסגת גבול!"
"סיסי –"

"זה עוון וגם עבירה פלילית! אתם תיאסרו על תקיפה! בת דודה שלי עושה השנה את בחינת הלשכה והיא תתבע אתכם במיליוני דולרים –"

"סיסי, אין כאן אף אחד."
"אה." היא מסובבת את המחבט עוד כמה פעמים, כשהיא ממצמצת כמו ינשוף. "אז למה אנחנו צורחות?"

"ייתכן שזה קשור לעובדה שהדורבן שלך החליט להתחזות לעכבר המחשב שלי."

"קיפודה – את יודעת שהיא קיפודה."

"בהחלט אני יודעת."

היא מפהקת ומעיפה את המחבט בחזרה לכיוון החדר שלה. הוא מחטיא, ומקפץ על רצפת הלינוליאום הסדוקה.

"קטנה יותר. מתוקה יותר. פקחית יותר. וגם, הרג'זבת' * בנט? לא שם של דורבן."

"נכון. מצטערת." אני מערסלת את ידי על חזי. "הכאב הצורב קצת בלבל אותי."

"זה בסדר. הרג'י היא נשמה טובה, היא סולחת לך." סיסי מרימה אותה. "נכון? נכון שאת סולחת לאלסי שהיא טעתה במין שלך, בייבי?"

אני נועצת עיניים בהרג'י, שמחזירה לי מבט של ניצחון מעיני החרוזים שלה. כר הסיכות המרושע הזה. אני אטגן אותך עם כצל ידוק, אני אומרת לה בתנועות שפתיים, ללא קול.

בחיי, הקוצים שלה מזדקרים קצת.

"איפה היית בערב?" שואלת סיסי, כשבמזל, היא לא קולטת את המלחמה הבין-מינית שלנו. אני תוהה מה זה אומר עליי, שהחברה הכי טובה של החברה הכי טובה שלי היא קיפודה. "פואו? הבחור הזה, גרג?"

"כן."

"איך היה?"

"טוב." פתאום אני נזכרת שלא ריסקתי את ג'ק סמית' כמו ביצה. "נו, בסדר גמור. ושלך?"

סיסי ואני נכנסנו לעולם הדייטים המזויפים בתקופה חשוכה בחיינו, מבחינה רגשית וכספית: לימודי התואר השני. לי נשאר רק

* Hedgizabeh Bennet, הָלַחַם שֶׁל הֶדְגֵּהוֹג (קיפוד באנגלית) ואליוזבת' בנט, הגיבורה של "גאוה ורעה קדומה".

שני זוגות גרביים לא תואמים, וחייתי על משפטי קוסמולוגיה חישובית ועל מרק ראמן מאבקה. במבט לאחור, הייתי קרובה עד כדי סיכון לחלות בצפדינה. ואז, בלילה חשוך וסוער, כשהרהרתי באפשרות למכור מִסְתֵם לב, ידיד שלי לשעבר, ג'יי ג'יי, שלח לי הודעה עם קישור לרף הדרושים של פואו. הכיתוב היה אימוג'י צוחק, זה עם הדמעות שנוזלות לו מהעיניים, ולידו בפשטות תראי מה זה! זה כמו הדבר הזה שעשינו בקולג'.

הזעפתי את פניי, כמו שאני עושה לעיתים קרובות כשאני נזכרת בקיומו של ג'יי ג'יי. לא עניתי. אבל שמתי לב שהתעריפים השעתיים היו גבוהים. ובין העבודה כעוזרת הוראה בחשבון רב-משתנים, גיבוש דעה על כבידה קוונטית ולולאתית, וניסיונות לא להכות את חבריי לכיתה, כולם גברים, על שהניחו כל הזמן שאני צריכה להיות זאת שמכינה את הקפה שלהם, מצאתי את עצמי מכינה פרופיל. ואז מתראינת. ואז מקבלת התאמה ללקוח הראשון שלי – דפוק בן עשרים שהביט בי במבט מתחנן ושאל, "את יכולה להעמיד פנים שאת בגילי? וקנדיתי? נפגשנו בכיתה ח' במחנה קיץ, וקוראים לך קלאריסה. וגם, אם מישוהו ישאל, אני לא בתול."

"יש סיכוי שהם ישאלו?"

הוא חשב על זה. "אם הם לא ישאלו, תוכלי בבקשה להעלות את זה בעצמך תוך כדי שיחה?"

מתברר שזה לא נורא עד כדי כך, אז שאלתי את סיסי אם גם היא רוצה לנסות. אני נשבעת שאני לא שונאת אותה בסתר ליבי. זה פשוט היה הדבר היחיד שיכולתי לחשוב עליו כשהבנתי ששתינו הלכנו על האפשרות הטיפשית ביותר בבחירת הקריירה (כלומר, אקדמיה). אנחנו משכילות ועניות מכדי לשרוד – כפי שתעיד הדירה המחורבנת שלנו, שמלאה בחוטי חשמל חשופים ובעכבישים מפחידים, שנראים כמו תוצרי האהבה של צרעות רצחניות וסרטני קוקוס. אם הייתה לנו קבוצת חברים בסגנון הסדרות בטלוויזיה, היינו מארגנות מסיבת סילוק אסבסט. למרבה הצער, זה רק שתינו. והכמעט צפדינה. "אז." היא גונבת את ספל התה שלי, עולה ומתיישבת על הדלפק.

אני מרשה לה: אין לי צורך בקפאין אחרי הסבל הצרוף של אלפי מחטים. "הם שלחו אותי אל הבחור הזה."

"מה הסיפור שלך?" הכוונה: איזו טראומה עמוקה וחורכת נפש הביאה את האומלל המתיש הזה לגרור את עצמו מתוך הרפש הקדמון ולשלם צרורות של כסף כדי להעמיד פנים שהוא לא לבד?
"הוא אחד משלכם."

"משלנו?"

"מדען."

סיסי היא בלשנית, מסיימת את הדוקטורט שלה בהרווארד. נפגשנו לראשונה כשהשותף הקודם שלה עזב: מתברר שהדג'י לעסה את דרכה דרך הבוקסרים שלו. עוד מתברר: אנשים נורמליים לא ישלימו עם "Immigrant Song" של לד זפלין, בוקע בקולי קולות מהמטבח, בשבת בבוקר בעורך מכינה ביצים עלומות. ססי הייתה נואשת למצוא מישהו שיחלוק איתה את שכר הדירה. אני הרגשתי כאילו בדיוק פשטו את עורי בעודי חיה, והייתי נואשת לא לגור עם ג'יי ג'יי. שתי נשמות נואשות, שמצאו זו את זו בזמנים נואשים והתחברו בייאוש – בזכות העובדה שיכולתי לגרד שבע מאות דולר בחודש, לא הייתי קשורה רגשית לתחתונים שלי, והיו ברשותי אוזניות חוסמות רעשים.

האמת היא שהיה לי מזל. סכסוכים בין שותפים הם קוץ בתחת, עם פתקים פאסיביים-אגרסיביים או עם אגרסיביות-אגרסיבית דרך הרעלת נוזל שמשות. הייתי מוכנה לכופף, להגמיש ולעצב את האישיות שלי במיליון דרכים שונות כדי להסתדר עם ססי. מתברר, שהאלסי שסיסי רצתה הייתה קרובה מאוד לאלסי שהיא אני: מישהי שאפשר לזלול איתה גבינה ולהתלונן על האקדמיה. מישהי שממש כמוה, בחדרת לקחת סירופ של ילדים נגד כאבים, כי יש לו טעם של ענבים. אני צריכה לזייף התעניינות בקולנוע אוונגרדי, אבל זו עדיין חברות מרגיעה באופן מפתיע.

"איזה סוג של מדען הוא?"

"יש יותר מסוג אחד?"

אני מחייכת.

"כימאי. או מהנדס? הוא היה... חתיך. מצחיק. הוא סיפר בדיחה על קש. בדיחת הקש הראשונה שלי. ביתך את בתולי הקש שלי." הקול שלה חולמני ומעורפל. "הוא פשוט... נראה כמו מישהו שאת תרצי לצאת איתו, את יודעת?"
"אני ארצה לצאת איתו?"

"טוב," היא מנופפת בידה, "לא את. את תעדיפי לצעוד לתוך הים עם אבנים בכיסים שלך מאשר לצאת לדייטים – אבל זה בגלל התפיסה הבסיסית המוטעית שלך, שיחסים רומנטיים בין בני אדם יכולים להצליח רק אם את מחביאה ומעצבת את עצמך כך שתהיי מה שאת חושבת שאחרים רוצים שתהיי –"

"זאת לא תפיסה מוטעית."

"– אבל אנשים אחרים לא היו מעיפים את קירק מהבית שלהם."
"קירק, הא?"

בהתחלה חששתי שסיסי תיכשל לחלוטין בחברות מזויפת. קודם כול, היא יותר מדי יפה. עיניה הרחוקות זו מזו, הסנטר המחודד שלה, ושפתיה המושלמות, הם אולי לא שגרתיים, אבל היא נראית כמו היצור הכי סקסי ומהמם ביקום. חוץ מזה: היא ההפך מלוח חלק. ילדת טבע שמשתיינה עם דלת פתוחה ואוכלת חטיפים מלוחים בתור דגני בוקר, שופעת אנקדוטות מזויעות על חיי המין של בלשנים מתים, אותן היא מספרת תוך הגייה משובשת ומקסימה של האות ס'. אני בקושי מניחה למשהו מהאישיות שלי לצאת החוצה, אבל היא מפציצה אנשים. וזה באמת התגלה כבעיה: הלקוחות אוהבים אותה יותר מדי.

"מה את אומרת להם כשהם מבקשים ממך לצאת איתם על אמת?" היא שאלה אותי לילה אחד. חלקנו בינינו שקית חטיפי גבינה וצפינו בסרט רוסי אילם בן שמונה חלקים. "אני לא יודעת." תהיתי אם הבחור שהציע לי שבעים דולר לסקס במכונית שלו, נחשב. כנראה שלא. "זה אף פעם לא קרה."

"רגע – באמת?"

"לא." אני מושכת בכתפיי. "אף אחד אף פעם לא הציע לי לצאת איתו על אמת."

”לא נכון.”

אני מניחה לגבינה להתמוסס בפי. מישהו מתייפח על המסך, כבר עשרים ותשע דקות. ”אני לא חושבת שאנשים רואים בי מועמדת לדייטים.”

”הם מרגישים מאוימים. כי את גאונה. ויפה. ונחמדה. הדג’י אוהבת אותך, והיא שופטת האופי הכי טובה שיש. וגם, את יודעת המון על גלקסיית הראשן.”

בדיקת עובדות: שום דבר מזה לא נכון – חוץ מהחלק האחרון. למרבה הצער, זה לא רומנטי לערוך רשימה של עובדות אקראיות על צבירי כוכבים שנמצאים במרחק ארבע מאות מיליון שנות אור מאיתנו.

”קירק המדען שאל אם הוא יכול להעסיק אותי שוב,” סיסי אומרת עכשיו. ”בשבוע הבא. אמרתי כן.”

אני משתדלת לדבר בטון אגבי. ”לפואו יש מדיניות של דייט אחד.”

”אני יודעת. אבל גם את הפרת את זה בשביל גרג.” היא מושכת בכתפיה, ומנסה להיראות אגבית. הרבה אגביות משתוללת פה. הממ. ”ברור, יכול להיות שאבטל, כי עד השבוע הבא תהיה לך את העבודה המפונפנת שלך במכון הטכנולוגי, ואני אפרוש מזירת הדייטים המזויפים כדי להיות החברה הכי טובה השמורה שלך.”

אני נשענת לאחור בכיסא ו... אני רוצה את זה כל כך, כל כך, שאני גונחת. זה שער היציאה שלי מדייטים מזויפים. מעל לכול, שער היציאה שלי מהמעגל האקדמי הכי עלוב ומחורבן: זה של פרופסורית-מן-החוץ.

אני יודעת, אני נשמעת דרמטית. אני יודעת שהתואר הזה מעלה דימויים נשגבים. פרופסור? זה יוקרתי, מטפח מוחות, זה לובש ז’קטים מטוויד. מן-החוץ? ביטוי יפה, מזכיר קצת עיטוש. כשאני אומרת לאנשים שאני פרופסורית-מן-החוץ לפיזיקה בכמה אוניברסיטאות בבוסטון, הם חושבים שהצלחתי בחיים. שאני מבוגרת אחראית. ואני מניחה להם לחשוב כך. קחו את אימא שלי לדוגמה: יש לה הרבה

דאגות, בין האח האידיוט שלי לאח האידיוט האחר שלי. עושה לה טוב לחשוב שהבת שלה היא יצור אנושי בתפקוד מלא, עם גישה לשירותי בריאות בסיסיים.

מה לא יעשה לה טוב? לדעת שאני מלמדת תשעה קורסים ומתזות בין שלוש אוניברסיטאות שונות, מה שמיתרגם לבערך חמש מאות סטודנטים ששולחים לי תמונות של הפריחה המזוהה במפשעה שלהם, כדי לתרץ את היעדרותם מהשיעור. שאני מרוויחה כל כך מעט כסף, שזה כמעט שום כסף בכלל. שאין לי חוזה לטווח ארוך או הטבות. אות: סונטה עגומה לכינור.

זה לא שאני לא אוהבת ללמד. זה רק ש... אני ממש שונאת ללמד. באמת, באמת, באמת. אני כל הזמן שוקעת בחולות הטובעניים הנצחיים של אימיילים מסטודנטים, ואני דפוקה מכדי שאוכל לעצב מוחות צעירים ולהפוך אותם לכל דבר מלבד משהו מוזר וחריג. החלומות שלי על קריירה אקדמית בפיזיקה תמיד כללו משרה מלאה במחקר, לוח, ושעות ארוכות של הרהורים על התיאוריות של החתכים המשוונים בחורי התולעת של שורצשילד.

ובכל זאת, הינה אני. פרופסורית־מְן־החוץ וגם יוצאת לדייטים מזויפים מהצד. עומס ההוראה: 100%. עומס הייאוש: בלתי ניתן לחישוב.

אבל ייתכן שהדברים מתהפכים. מרצים חיצוניים הם כוח עבודה זול, הם העובדים הזמניים של האקדמיה. אבל משרות במסלול לקביעות... אח, מסלולי קביעות. אני רועדת רק מהמחשבה עליהם. אם מרצים חיצוניים מתנדדים כמו מצופים בים הפתוח, מסלולי קביעות הם אסדות קידוח המחוכרות במלט לקרקעית האוקיינוס. אם מרצים חיצוניים הם להקת החימום בהופעה של ניקלבק, מסלולי קביעות הם המופע הראשי בפסטיבל קואצ'לה. אם מרצים חיצוניים הם גבינה מותכת, מסלולי קביעות הם גבינת פיול, המיוצרת באהבה מחלב של אתונות סיביריות.

הנקודה היא: אני מתפקדת בתור החברה המזויפת של האקדמיה כבר זמן מה, ואני מותשת. אני גמורה. אני מוכנה להשתדרג ליחסים

אמיתיים, רצוי משהו ארוך טווח עם MIT – שיחתום את העסקה עם טבעת והפרשות קבועות לפנסיה.

אלא אם הם יבחרו בפזיקאי האחר שהם מראיינים. הו, אלוהים. מה אם הם יבחרו בפזיקאי האחר שהם מראיינים?
 "אלסי? את חושבת על מה יהיה אם הם יעסיקו את המועמד השני?"

"אל תקראי את המחשבות שלי, בבקשה."
 סיסי צוחקת. "תקשיבי – הם לא יעשו את זה. את השיט האמיתי. כל השנים האלה בבית הספר לתארים מתקדמים שבהן חשבת על יקומים מקבילים ועל משוואות בשני נעלמים ועל... פוטונים?" אני מרימה גבה אחת. "בסדר, אין לי מושג מה את עושה. אבל ויתרת על חיים חברתיים – והרבה פעמים, על היגינה אישית – כדי להעלות את עצמך מעל לים הגברים הלכנים הבינוניים שקרוי פיזיקה תיאורטית. ועכשיו – משרה אחת נפתחת השנה, אחת, ומתוך מאות מועמדים, את בסיבוב הסופי –"

"שתי משרות נפתחו. לא השגתי ריאיון לאוניברסיטת דיוק –"
 "כי דיוק היא ביצה נפטיסטית והמשרה כבר יועדה לחברה של הבן של הבת דודה של ראש החוג, אילמה, או משהו." היא יורדת בקפיצה מהדלפק, מתיישבת מולי וחופנת את ידי בידה. "את תשיגי את המשרה. אני יודעת את זה. פשוט תהיי את עצמך בריאיון." היא נושכת את שפתיה. "אלא אם את יכולה להיות סטיבן הוקינג. יש איזו דרך שבה את יכולה –"
 "לא."

"אז הם יסתפקו כך." היא מחייכת. "אני חושבת על העתיד. על המשכורת שתוכלי לחיות ממנה, ושתאפשר לנו לשכור איזה גברבר שרירי שיבוא וירים את החלק העליון של השידה ויניח אותו על החלק התחתון של השידה." היא מצביעה על הרהיט שבפינת הסלון. סיסי ואני הגענו למבוי סתום באמצע ההרכבה שלו. לפני שלוש שנים. "וכמובן, זה יחזיק אותי בסגנון החיים הגבינתי שהורגלתי אליו."

עם סיס, קל לחייך ולהרשות לעצמי להאמין. "פקורינו רומנו בלי הגבלה."

"וכל האינסולין שהלבלב חסר התועלת שלך משתוקק אליו."
"לְבָנִים מִבְּטוֹן. לִמְעוֹךְ אֶת עֲכִישֵׁי־הַצְרָעוֹת־הַסְרַטְנִיִּים שֶׁמִּידִים
בִּפְנֵי קוּטֵל חֲרָקִים."

"טלוויזיית פלזמה קטנה טרריום של הדג'."

"קַעֲקוּעִים תּוֹאֲמִים שֶׁל 'הַאֲקֵדְמִיָּה מִסְרִיחָה'."

"אסלה מזהב."

"בידה מזהב."

שתינו משתנקות. ואז פורצות בצחוק. "אני רק רוצה שישלמו לי כדי לחשוב על מודלים קוסמולוגיים ועל היקום הנצפה, את מבינה?"
"אני מבינה." חיוכה מתרכך. "מה אומר ד"ר ל' על הסיכויים שלך?"

לאורנדאו – או ד"ר ל', כפי שמעולם לא העזתי לקרוא לו – היה המנחה שלי בדוקטורט, והוא האדם שאני חייבת לו כל פיסת הצלחה בקריירה האקדמית שלי. הוא מעורב בקריירה שלי בדיוק כמו שהיה מעורב בה לפני שסיימתי את הלימודים, ואני מוקירה לו תודה על כך כל הזמן. "הוא אופטימי."

"הינה לך. כמה ימים יימשכו הראיונות?"

"שלושה."

"את מתחילה היום?"

"כן. ריאיון לא רשמי בארוחת ערב." אני חושבת על כך שראשת החוג רוצה לפגוש אותי מוקדם יותר. האם זה מבשר טובות? מבשר רעות? מוזר? אין לי מושג. "שיעור הדגמה מחר. הרצאת מחקר וקבלת פנים סופית ביום שלאחר מכן. בין לבין מפוזרות פגישות שונות עם סגל הפקולטה."

"התכוונת?"

"ב'התכוונת' הכוונה לחבק את עצמי ולהתנדנד? להרהר בהיותי בת תמותה? להקריב יצור חי לאלי האקדמיה?" אני מעיפה מבט בהדג', שנראית מבוהלת כראוי.

"חיפשת את ועדת האיתור ברשת?"

"עוד לא קיבלתי את השמות שלהם או לוח זמנים מפורט. ועדיף ככה – אני צריכה לענות על אימיילים. ולקנות גרביונים. ולהתקשר לאימא שלי."

"לא, לא, לא. לא." סיסי מרימה את ידה. "שלא תעזי להתקשר לאימא שלך. היא פשוט תפיל עלייך את כל הבעיות שלה. את צריכה להתרכז, לא להקשיב לה כשהיא מקטרת על האחים שלך, שמתקוטטים פיזית, על הנקניקיה האחרונה."

"אישה – הם שוקלים רצח-אח בגלל אישה." משפחת האנאוויי-או ההאנאווייז: חומר מעולה לתוכנית של ג'רי ספרינגר.

"לא משנה. תבטיחי לי שאם אימא שלך תתקשר, את תספרי לה על הריאיון. ושהילדות שלך הייתה ממוצעת, במקרה הטוב."
אני חושבת על זה. "מה אם אבטיח להתחמק ממנה במשך כמה ימים?"

היא מצמצמת את עיניה. "בסדר. אז את יוצאת לקנות גרביונים?"
"כן."

"את יכולה לעבור בחנות ולהביא לי דגני בוקר?"
אין לי ממש זמן לזה. אבל מה שלא הורג אותך, מחשל אותך. או ממרמר אותך בגלל חוסר היכולת שלך להציב גבולות, אחד מהשניים.
"בטח. איזה סוג –"

"לא!" היא מטיחה את ידה בשולחן. "אלסי, את צריכה ללמוד להגיד לא."

אני מעסה את הרקות שלי. "את מוכנה בבקשה להפסיק לבחון אותי?"

"אני אפסיק כשאת תפסיקי לשים את הצרכים של אחרים לפני שלך." היא מניחה את הספל הריק שלה – שלי – ומרימה את הדג'י.
"חייבת להשתין. את עדיין רוצה שאשאל לך את השמלה האדומה שלי הערב?"

אני מקמטת את המצח. "אף פעם לא ביקשתי שתשאילי לי את ה –"
"ואני גם אאפר אותך, אם את מתעקשת."

”אני ממש לא צריכה –

”בסדר, ניצחת. אני גם אמרוט לך את הגבות.” סיסי קורצת. הדג’ נועצת בי עיניים, בעודה נחה על כתפה כמו תוכי המנקר את אוזנה. דלת חדר האמבטיה נסגרת אחריהן.

השעון על הקיר מראה שש ארבעים וחמש. אני נאנחת ומרשה לעצמי ויתור קטן: אני מקליקה פעמיים על מסמך הוורד בפינה השמאלית העליונה של המסך, גוללת את כתב היד הגמור למחצה כלפי מטה, ואז בחזרה אל ההתחלה. הכותרת, *תיאוריה מאוחדת של גביש נוזלי דו-ממדי*, קורצת לי בעגמומיות. למשך מספר שניות אני מניחה לדמיון שלי להפליג אל העתיד הקרוב, עתיד בו אני יכולה לפנות לעצמי זמן כדי להשלים את החיבור הזה. אולי אפילו להגיש את זה.

אני נאנחת וסוגרת את המסמך, מחליקה באצבעי על הגבות, וחוזרת לענות על אימיילים.

זו עובדה ידועה שראיונות למשרות אקדמיות מותאמים להבטחת סבלו המרבי של המועמד. כך שאני ממש לא מופתעת כשאני מגיעה ל’מיאל’ ומגלה שזוהי מסעדה המגישה מזלגות מרובים, מנות מורכבות, ומשפטי – *אשמח להמליץ על סובניון בלאן משנת 1934*. אני מקדישה רגע של דומייה לגבינות המשובחות והיקרות שאזמין אבל לא איהנה מהן בעודי מתרוצצת למען העתיד שלי – דוברניה כחולה, ברי, קממבר (שונה באופן משמעותי מברי, על אף מה שהברברים אומרים) – ואז פוסעת לתוך המסעדה, רועדת על עקביי הגבוהים כמו עגל שנולד זה עתה.

לא היו גרביונים בחנות, מה שאומר שאני לובשת גרבי ניילון שמגיעים עד הירך – מחווה הולמת לכורלסקה שנקראת החיים שלי. אני גם בטוחה בחמישים ושישה אחוזים שלא הייתי צריכה לתת לסיסי לשכנע אותי לבוא בשמלה האדומה-ארגמנית שלה, ההדוקה להחריד, ולמרוח עליי את השפתון האדום-קרדינל שלה, או את הלך האדום-לכה שלה.

"את נראית כמו טיילור סוויפט מ-2013 בערך," היא אמרה לי, מרוצה מעצמה, כשסיימה לתלת את שערי הצידה. "אני רוצה יותר להיות אלכסנדריה אוקסירוקרטז, מ-2020 בערך."

"כן," היא נאנחה. "כולנו רוצות."

אני מרימה את הטלפון שלי. על המסך, מתחת לסדקים המעוצבים בצורת פות ובלתי מוסברים בעליל (ולכן נקרא האיי-פות, בפי סיסי), אני מגלה אימייל עדכני מהמנחה שלי: את תעשי רושם מדהים. תזכרי: את ראויה למשרה הזאת, יותר מכל מועמד אחר.

האמון שלו בי הוא כמו יד שהונחה על כתפי: חמה עד מרגיעה וכבדה עד מעוררת אי-נוחות. אני לא אמורה להיות לחוצה כל כך. לא כי המשרה הזאת כבר מובטחת לי – שום דבר לא מובטח לי, חוץ ממוות, החזרים של הלוואות סטודנטים וסוכריות מנטוס בנות שלוש שנים, מצופות במוך, שמסתתרות בתיק שלי. מה שכן יש לי, זה ניסיון רב בלהיות מי שאנשים רוצים שאהיה, וזה כל העניין בראיונות. פעם שיחקתי בלרינה חולת אהבה בצורה מאוד משכנעת, כרעתי ברך באמצע מסעדה הומת אדם והצעתי נישואים לגבר מקריח בגיל העמידה שהדיף ריח של כפות רגליים – רק כדי שהוא יוכל לסרב לי מול היריב המושבע שלו מהעבודה. אני אמורה להיות מסוגלת לשכנע קומץ של פרופסורים מ-MIT שאני פיזיקאית מכובדת. נכון? אני לא יודעת. אולי. נראה לי. כן.

אני פשוט אתרכז בנוהל החברה המזויפת: קוף, כך סיסי ואני קוראות לזה (טוב, אני קוראת לזה קוף. סיסי רק מגידה בראשה ושואלת, "מה הבעיה עם מדענים? כולכם, כאילו, סבלתם מבריונות בבית הספר?"). קודם כול, קראי את הצורך: מהו הדבר שהאדם שמולי רוצה לראות? ואז, נדאי שאת יודעת איך להגיב: איך אני יכולה להפוך להיות מה שהוא רוצה? ולבסוף, פעלי –

* חברת קונגרס אמריקאית מהמפלגה הדמוקרטית

"דוקטור האנאוויי?"

אני מסתובבת. אישה שחורת שיער בוחנת אותי בעודי עורכת חזרות על התנהגות אנושית במוחי. "דוקטור סאלט?"
לחיצת היד שלה חזקה. עסקית. "נעים להכיר פנים אל פנים."
"גם לי."

"בואי – נלך לבר."

אני הולכת בעקבותיה, קצת מסוחררת מהערצה. היא כתבה את הספר שממנו לומדים פיזיקה תיאורטית – פשוטו כמשמעו. הסאלט מונח על המדף שלי יותר מעשור. תשע מאות עמודים של תוכן משובח. בונוס: הוא גם מועך נפלא את עכבישי-הצרעות-הסרטניים.
"ד"ר האנאוויי?" היא נשמעת החלטית. כריזמטית. קשוחה. כמו שאני הייתי רוצה להישמע.

"אלסי, בבקשה."

"אם ככה, אני מוניקה. אני שמחה שהגשת מועמדות למשרה. כשראיתי את קורות החיים שלך, הייתי בטוחה שאיזו אוניברסיטה אחרת כבר חטפה אותך."
אני מחייכת חיוך לא מתחייב. כן, זו אני. מגרשת מעליי הצעות עבודה בעזרת מקל.

"הדיסרטציה שלך על עיוותים סטטיים בגבישים נוזליים בפאזה נמטית דו-צירית הייתה מבריקה, אלסי."

אני מרגישה שאני מסמיקה. סקס לא מזיז לי, אבל אולי זאת הסטייה שלי: לקבל מחמאות ממלומדים מובילים בתחום שלי. מדליק, הא? "את נחמדה מדיי."

"קשה לי לקלוט עד כמה העבודה שלך כבר השפיעה על ההבנה שלנו לגבי מערכות תרמודינאמיות שאינן בשיווי משקל ותנועה קוהרנטית מקרוסקופית. גבישים נוזליים הם נושא חם בפיזיקה תיאורטית, ואת מיצבת את עצמך בתור מומחית."

אני מוחמאת עמוקות. טוב, כמעט עמוקות: יש משהו בקול שלה שמכניס אותי למתח. משהו מוזר. מציק.

"לתגליות שלך תהיה השפעה ארוכת טווח על תחומים רבים,

ממסכים, דרך הדמיות אופטיות ועד לייצור תרופות. זה באמת מרשים."

כאלו אולי יש איזה – אבל?

"אני לא יכולה להפריז בהתרשמות שלי מהתפוקה המדעית שלך בתקופה כל כך קצרה."

בטוח יש אבל.

"את תהיי נכס לכל מוסד שתבחרי בו, ו-MIT יהיה הבית המושלם בשבילך. אני רוצה להיות כנה ולהודות שבהתבסס על מה שראינו, את צריכה להיות האדם שנעסיק אצלנו."

...אבל?

"אבל."

ידעתי. ידעתי. ידעתי, אבל הלב שלי בכל זאת צונח לקרקעית בטני.

"אלסי, ביקשתי שניפגש ביחידות כי אני מרגישה שעדיף שתדעי על... המהלכים הפוליטיים שמתרחשים עכשיו."

"מהלכים פוליטיים?" אני לא צריכה להיות מופתעת. המדעים המדויקים באקדמיה הם תשעים ושמונה אחוז פוליטיקה ואחוז אחד מדע (השאר, אני חושדת, הם ממים של אני אמור לכתוב). "למה הכוונה?"

"ייתכן שיש לך כמה הצעות עבודה, ואני רוצה לוודא שתבחרי בנו למרות... כל מה שעלול לקרות לאורך הריאיון שלך."

אני מקמטת את מצחי. "כל מה שעלול לקרות?"

היא נאנחת. "כפי שאת יודעת, בשנים האחרונות הייתה קצת...

קצת מרירות בין הפיזיקאים התיאורטיים לפיזיקאים הנסֵינים."

אני כובשת נחרת לעג. *מרירות* זו מילה נחמדה ומתוחכמת שנועדה להגיד שאם יכריזו ברגע זה על הטיהור, שלושה רבעים מהפיזיקאים הנסֵינים בעולם ידפקו על הדלתות של הפיזיקאים התיאורטיים כשהם אווזים במצ'טות שהושחזו זה עתה. ברור שכל זה יהיה לשווא: הם יגלו שהפיזיקאים התיאורטיים הסתלקו כבר מזמן, וכבר מנופפים בחרבות הסימיטר המעוקלות שלהם בחצרות הקדמיות של הנסֵינים.

כן, בתרחיש המאוד מוכר לי הזה, לנו, הפיזיקאים התיאורטיים, יש את הנשק היותר מגניב.

אנחנו פשוט שני גזעים שונים. תפוחים ותפוזים. גמדים ושדונים. מדענים מגניבים, ומדענים פחות מגניבים. אנחנו התיאורטיקנים משתמשים במתמטיקה, מודלים בנויים, מסבירים את הלמה ואת האיך של הטבע. אנחנו הוגי דעות. הנסינים... טוב, הם אוהבים לבזבז זמן ולגלות. לבנות דברים וללכלך את הידיים שלהם. כמו מהנדסים. או כמו ילדים בני שלוש בארגז החול.

התיאורטיקנים חושבים שהם חכמים יותר (אזהרת ספווילר: אנחנו באמת חכמים יותר), והנסינים חושבים שהם שימושיים יותר (עוד אזהרת ספווילר: הם לא). זה יוצר קצת... כן. מרירות.

מוניקה, השבח ליקום ולחלקיקים התת-אטומיים שהוא עשוי מהם, היא תיאורטיקנית. אנחנו מחליפות מבט ארוך, טעון, מלא הבנה. "אני מודעת לזה," אני אומרת.

"יופי. ואולי שמעת שג'ונתן סמית'־טרנר הצטרף לאחרונה ל-MIT?"

אני מתאבנת. "לא שמעתי."

"אבל את מכירה את ג'ונתן סמית'־טרנר. ואת ה... מאמר שלו." זו לא שאלה. מוניקה חכמה, והיא מודעת לחלוטין שאין שום יָמֵד, שום יקום מקביל, שום מישור חלופי ובלתי תלוי של קיום, בו פיזיקאית תיאורטית לא תדע מי הוא.

כי ג'ונתן סמית'־טרנר הוא פיזיקאי נסיני – לא, הוא הפיזיקאי הנסיני. ולפני כמה שנים, כשהייתי בתיכון והוא היה כנראה גבר בוגר שאמור היה להיות חכם יותר, הוא עשה משהו איום ונורא. משהו בלתי נסלח. משהו מתועב.

הוא גרם לפיזיקאים תיאורטיים להיראות מטומטמים. כשמה שהניע אותו, כך אני משערת, זו מרירות, גודש מופרז של זמן פנוי וזין מאוד, מאוד קטן, הוא החליט להוכיח לעולם... למעשה, אני לא יודעת מה הוא רצה להוכיח. אבל הוא כתב מאמר מדעי על מכניקת הקוואנטים, שהיה מלא במתמטיקה ובעגה

הנכונה בדיוק במידה מספקת כדי להישמע כאילו הוא נכתב בידי תיאורטיקן.

מלבד העובדה שהמאמר היה כולו מומצא. כוזב. פרודיה, אם תרצו. שהפך למתיחה כשהוא הגיש אותו לשנתון הפיזיקה התיאורטית, המגזין היוקרתי ביותר שלנו, וחיכה. כשהוא מחכך את ידיו ברשעות, כפי שאנחנו יכולים לשער.

וזו הנקודה בה העניינים השתבשו. כי אף שהוא עבר מה שאמור להיות ביקורת עמיתים קשוחה, המאמר התקבל. ופורסם. והוא נשאר באוויר במשך כמה שבועות, או לפחות עד שהכול התפוצץ – בצורת פוסט שפורסם בבלוג של מישהו שכנראה קשור לסמית'טרנר, בימים ההם, כשבלוגים עדיין היו משהו נחשב.

האם פיזיקה תיאורטית היא פסאודו-מדע? זו הייתה הכותרת. הפוסט, שפירט איך סמית'טרנר פרסם אוסף של שטויות במגזין התיאורטי המכובד ביותר, היה עוד יותר גרוע. 'האם שדה הפיזיקה איבד את דרכו?', 'האם הכול מומצא?' והחביב עליי באופן אישי: 'אם פיזיקה תיאורטית היא קשקוש, האם זה הוגן לתגמל תיאורטיקנים בכסף של משלמי המיסים?'

אני לא מגיבה בדרמטיות מוגזמת כשאני אומרת שזה היה עניין גדול. בפייסבוק. בחדשות, כולל בתוכנית המחקרים הנחשבת 60 מינטס. אפילו אופרה וינפרי דיברה על זה – פרשת ג'ונתן סמית'טרנר, המתיחה התיאורטית, השערורייה בפיזיקה. איינשטיין התהפך בקברו. ניוטון הקיא את התפוח שלו. פיינמן פסע בדממה לתוך מכל של הליום נוזלי. אלסי הצעירה, שבגיל ההתבגרות המוקדם כבר ידעה מה היא רוצה להיות כשתהיה גדולה, רתחה, וגנחה, והתעלמה מהסיקור של הנושא, כשהיא מטילה חרם על כל המדיה בבית האנאוויי (החרם לא עורר תשומת לב, כיוון שבבית האנאוויי הייתה נטייה לשכוח שאלסי הצעירה קיימת; הוריה היו כנראה עסוקים מדי בניסיונות למנוע מאחיה לזרוק ביצים על הסככה של השכנים.)

העניין הציבורי דעך די מהר. שנתון הפיזיקה התיאורטית הוריד את המאמר והתנצל על חוסר תשומת הלב, חבורה של פיזיקאים

בסוודרים בלתי סבירים וספריי בשיער, עלו ליוטיוב כדי להגן על כבודם, וג'ונתן סמית'־טרנר מעולם לא דיבר בפומבי על הנושא. למרבה המזל, כמות האנרגיה המחשבתית שאנשים ממוצעים נוהגים להקדיש לפיזיקה, היא מוגבלת.

אבל זה היה תעלול משפיל, מכה אנושה, והתחום לא ממש התאושש – הכול בגלל מתיחה טיפשית. עשור לאחר מכן, קוצץ המימון לפיזיקה תיאורטית. עשירית מהמשרות התיאורטיות נמחקו. הבדיחה הקבועה נשארה שפיזיקה תיאורטית היא קרובת משפחה של כתיבה יוצרת, נכתבו ספרים על כך שתיאורטיקנים הם תימהונים נצלנים וחסרי תועלת, וההשלמות האוטומטיות העיקריות לפיזיקה תיאורטית בגוגל הן – לא מדע אמיתי. שטויות. מתה.

(משמיצן. גוגל משמיצן וכולנו צריכים לעבור ל־בינג.)

אבל זה נעשה עוד יותר גרוע – משתי סיבות שהופכות את כל זה לעניין אישי, בשבילי. ראשית, אחת מהשלכות המאמר הייתה שקהילת הפיזיקה התיאורטית, מתוך דחף להציל את כבודה, מצאה במהירות שעיר לעזאזל: הם גינו באופן רשמי את העורך הראשי של השנתון – המקבילה האקדמית לדחיפת אדם לתוך ערוגת עלי קקטוס קוצניים, ולהשאיר אותו שם למות.

העורך הזה היה כריסטוף לאורנדאו – המנטור שלי.

כן.

הסיבה השנייה היא כי, למרבה הצער, סמית'־טרנר ואני פועלים באותו תת־שדה של הפיזיקה. העבודה שלנו על גבישים נוזליים חופפת בחלקה, ואני תוהה מדי פעם אם זו סיבה מספקת שאעבור לאיזושהו תחום אחר. חורים שחורים? סריגים? מחשבים קוונטיים? אני עדיין שוקלת את זה. בינתיים, אני בחרם. במשך שנים סירבתי להתעניין במה ג'ונתן סמית'־טרנר עושה – סירבתי לקרוא את המאמרים שלו, להכיר בקיומו, אפילו להזכיר את שמו.

בדיעבד, כנראה הייתי צריכה לעקוב.

"מן הסתם," אומרת מוניקה, "ג'ונתן הוא פיזיקאי נסני מוכשר ונכס למחלקה. הוא הצטרף אלינו בשנה שעברה – עבר מקאלטק

עם מענק רציני כדי להוביל את מכון הפיזיקה של MIT. יש לנו מזל שהוא איתנו. הבעת הפנים שלה מבהירה ללא ספק: היא לא מאמינה בזה. "המשרה שאת מתראיינת אליה היא שיתופית. חצי מהמשכורת שלך תשולם מהמחלקה שלי, וחצי מהמכון לפיזיקה. שבראשו עומד ג'ונתן. שהוא, בתורו, מעדיף באופן ברור את המועמד השני שאנחנו מראיינים." מוניקה נאנחת. "אני לא יכולה להגיד לך מיהו המועמד השני, מסיבות מובנות."

אצבעותיי מתהדקות סביב הכוס. "אני מניחה שהמועמד האחר הוא פיזיקאי נסיני."

"כן. ושיתף פעולה עם ג'ונתן בעבר."

אני עוצמת עיניים, וזה שוקע אצלי אט-אט ש – שיט. הריאיון הזה הוא תחרות של למי-יש-יותר-גדול. תיאורטיקנים נגד נסינים. המחלקה לפיזיקה נגד המכון לפיזיקה. מוניקה נגד ג'ונתן.

ועדת האיתור: מלחמת אזרחים.

"אם אקבל את העבודה, האם ג'ונתן סמית'־טרנר יהיה הממונה עליי?" ייתכן שיש גבול לפשרות שאני מוכנה לעשות למען זמן מובטח למחקר, ביטוח בריאות, ויכולת בלתי מוגבלת לרכוש גבינות. מוניקה מנידה בראשה. "לא בשום מובן משמעותי."

"אני מבינה." ההקלה מחממת את בטני. טוב מאוד. "תודה שדיברת איתי בגילוי לב. אהיה גלוית לב באותה מידה: יש משהו שאני יכולה לעשות כדי שיבחרו אותי על פני המועמד השני?"

היא בוחנת אותי, רצינית לרגע. ואז, פניה עוטות חיוך המבליט את כעסה, וזה – זה הרמז שלי. ככה אני יודעת מיהו האני שמוניקה רוצה: אלופה. תורמת למשחקי הרעב של הפיזיקה. גלדיאטורית שתמודד מול ג'ונתן סמית'־טרנר, החנון המתנשא שחושב שהכול מגיע לו, ושאותו היא מתעבת.

טוב, אני יכולה לעשות את זה. כי במקרה, אני מתעבת את אותו הבחור בדיוק.

"הינה מה שאת צריכה לדעת, אלסי: רוב חברי הסגל שתפגשי

בריאיֵן – כולל ג'ונתן – כבר החליטו על איזה מועמד הם ימליצו, בהתבסס על השאלה אם הם מעדיפים פיזיקאי תיאורטי או נסֵיני. הם כבר יודעים אם הם יצביעו בשבילך או בשביל ג'ורג', ואינן לנו כל כך מה לעשות כדי לשנות את דעתם."

הגבה שלי מתרוממת עוד לפני שאני מספיקה למשוך אותה למקום. אני לא חושבת שמוניקה התכוונה לפלוט את העובדה ששמו של המועמד של ג'ונתן סמית'־טרנר הוא ג'ורג', אבל אני ההפך המוחלט ממופתעת. כדור שהוא ירצה לשכור גבר.

"אבל", היא ממשיכה, "יש קומץ פרופסורים שיושבים על הגדר בין תיאורטי לנסֵיני. הדוקטורים איקגאוה, אלוארוז, וויט. הם חלק מקבוצת המחקר של וולקוב, וילכו אחריו לאן שהוא ייקח אותם. מה שאומר שוולקוב עומד להיות הקול הקובע. עצתי היא, דברי איתו בחלקים המתים של הריאיֵן שלך. אם זה אפשרי, תתאימי את המצגת שלך לתחומי העניין שלו. וגם... אני לא יודעת אם ג'ונתן ינסה להעניק למועמד שלו יתרון ויצבע אותך באור רע, אבל... תיזהרי ממנו. תהיי זהירה מאוד."

אני מהנהנת באיטיות. ואז אני מהנהנת שוב, שואפת שאיפה עמוקה ומתירה את סבך המחשבות הנסער שלי.

כן. ראיֵנות למשרות אקדמיות, מותאמים להבטחת סבלו המרבי של המועמד – אבל זאת כבר פוליטיקה ברמה של חדר מצב, שלא התכוננתי לקראתה. אני בחורה פשוטה. עם צרכים פשוטים. כל מה שאני רוצה זה לבלות את זמני בפתירת משוואות הידרודינמיות כדי לחשב את הכאוס הספטי־טמפורלי בקנה מידה גדול, כפי שהוא מוצג על ידי נמטיקה פעילה. ואולי, אם זה אפשרי, לקנות הורמוני לכלב בכמויות תואמות חיים, במחירים סבירים.

אבל – אני נושכת את שפתי התחתונה, כשאני חושבת במהירות – אבל, אולי אני יכולה לעשות את זה. אני פיזיקאית אדירה, נותנת לאחרים את מה שהם רוצים כחלק מהמומחיות שלי, וברגע שאקבל את העבודה הזאת אהיה רק אני והמדע שלי. ולגבור על המועמד של סמית'־טרנר? זה יהיה כמו לנקום את נקמתם של

ד"ר ל' והפיזיקה התיאורטית, אפילו אם רק בקצת. איזו מחשבה מקסימה, מחממת לב.

"בסדר, אני אומרת למוניקה. נפגשנו רק לפני עשר דקות, אבל אנחנו מביטות זו בזו כאילו היינו בנות ברית מאז ומעולם. החברות שהואצה כתוצאה מקשירת קשר לרצח. הרצח של ג'ונתן סמית-טרנר, כמובן. "אני יכולה לעשות את זה."

היא נראית מרוצה. "אני יודעת שזה לא מקובל. אבל את המועמדת האיריאלית. זה מה שהכי טוב בשביל המחלקה."

"תודה רבה." אני מחייכת, מקרינה ביטחון עצמי שאני לא בדיוק מרגישה. "לא אאכזב אותך."

היא מחזירה לי חיוך, חמים וקשוח גם יחד. "טוב מאוד. בואי נלך. שאר חברי ועדת האיתור אמורים להיות כאן." אני פוסעת בעקבותיה אל הכניסה, ראשי מסתחרר מהמידע החדש, ואני משתדלת לא ללכת כמו טי־רקס. "אה, הינה כולם."

את האנשים שמתרווחים באזור ההמתנה, וזה כואב לי להגיד את זה, קל מאוד לזהות כפיזיקאים. לא בגלל מכנסי הדגמ"ח, לא בגלל האפודות חסרות השרוולים, לא בגלל סינדרום השיער הבלתי־סריק. גם לא שרשראות המשקפיים, שאותן הם עונדים בלי שמץ של אירוניה. זו אפילו לא העובדה שכולם גברים, בהתאמה לשפע המוגזם של בחורים בתחום שלי.

זאת העובדה שהם עורכים תחרות של חידודי לשון בפיזיקה. "— מהו הספר הכי טוב על כבידה קוונטית?" שואל ג'נטלמן מבוגר במשקפיים רגישים לאור. הוא נראה כמו גרסה לא מזיקה של הפינגווין מבאטמן. "זה שאי אפשר להניח! הבנתם?"

הצחוק הפורץ בעקבות דבריו נשמע אמיתי. אח, האנשים שלי. "חברים." מוניקה מכחכת בגרונה. "זאת ד"ר אלסי האנאוויי. אני מרוצה מאוד מהצטרפותה אלינו הערב."

אני מחייכת בחמימות ומרגישה כאילו בוחנים אותי לתוכנית ריאליטי. מדען נולד. רוקדים עם מדענים. הרווק (שגר אצל אימא). אני מתקבלת בלחיצות ידיים, חלקן בהיסוס, במבוכה של אנשים

שמעדיפים לבהות בלוח מחיק מאשר ליצור מגע פיזי כלשהו, אבל אני לא נוטרת להם על כך. אני בדיוק כמוהם, רק שלמדתי להסתיר את זה קצת יותר טוב.

חלק לא קטן מחברי הסגל מוכרים לי, גם תיאורטיקנים וגם נסינים – חלקם רק בשם, אחרים מכנסים ומהרצאות אורח. הפינגוויין מתגלה כסאשה וולקוב, והוא זוכה לחיוך רחב יותר מהאחרים. "אני מעריצה של המאמרים שלך על חומר אפל," אני אומרת. זה לא שקר – וולקוב הוא סיפור גדול. אני מכירה מספיק מהעבודה שלו כדי לנשק לו קצת את התחת. "הייתי שמחה לדבר על –"

"ד"ר האנאווי," הוא קוטע אותי, כולו בטן עגולה ועיצורים חדים, "אני רוצה לשאול אותך שאלה חשובה מאוד."

הא? "בוודאי."

"האם את יודעת מהי נוסחת המהירות של וולוסֶיֶרֶטור?"
אני מזדעפת. של מה? האם הוא כוחן אותי על משהו? נוסחה של – אה.

אה, נכון.

אני מכחכת בגרוני. "יכול להיות שזה, אמ, מֶרְקֶפְטוֹר חלקי זֶמְנֶפְטוֹר?"

הוא מביט בי במבט מקפיא למשך שנייה. ואז הוא פורץ בצחוק איטי, מרוצה, מכל הלב. "זאת –" הוא מצביע עליי, כשהוא מביט במוניקה – "היא מוצאת חן בעיניי. חוש הומור טוב!"
ללא ספק, האלסי שוולקוב רוצה מפזרת בדיחות קרש על פיזיקה. אני אצטרך לבנות לעצמי רפרטואר.

"אני חושבת שכולנו כאן. אנחנו צריכים ללכת לשולחן – אה."
מוניקה משתתקת, ומביטה בנקודה מסוימת גבוה מעל לכתפי. פניה מתקשחות. "הינה ג'ונתן ואנדריאה. מוטב מאוחר מאשר לעולם לא."
אני שואפת שאיפה עמוקה, ומכינה את עצמי למפגש. אני יכולה להיות נחמדה אל ג'ונתן סמית'־טרנר. אני יכולה להתנהג בנימוס כלפי מבוזז החלל האקדמי הזה. ואני יכולה להביא אותו עד דמעות כי אשיג את המשרה הזאת.

מבטי נפגש במבטה של מוניקה למשך שבריר שנייה; הבטחה אילמת, ואז אני מסתובבת, מוכנה להיות חביבה להפליא, מוכנה ללחוץ את ידו של האפס הדפוק בלי להגיד 'איכס', או 'אני שונאת אותך', או 'תודה שהרסת לנו את עולם הפיזיקה, שמוק'. ואז אני נעצרת.

כי האיש שנכנס הרגע –

האיש שעומד בפתח המסעדה, פתיתי שלג נמסים על שערו הבהיר –

האיש שמתיר את כפתורי מעיל הנורת' פייס שלו –

– הוא לא אחר מאשר ג'ק סמית'.

3

תגובת שרשרת

בטיפשותי אני ממצמצת – פעם, פעמיים, שבע פעמים.

ואז אני ממצמצת שוב, למען הסדר הטוב.

למה ג'ק נמצא כאן, מבריש שלג מעל המעיל שלו, כתפיו הענקיות
מכווצות את הכניסה למחצית מגודלה? האם יש ערב קטוגני במסעדת
'מיאל'? האם הוא תעה בדרך לכנס מיומנויות?

אני מתלבטת אם להתעלם ממנו או להעניק לו נפנוף קצר,
כשמוניקה אומרת, "איחרת." קולה נשמע נוזף. וזה ממש נראה כאילו
היא מדברת אל ג'ק, שבודק את שעון היד שלו (שעון יד, בשנה זו
למניין אדוננו) ועונה בשלווה, "הייתי במעבדה. כנראה איבדתי את
תחושת הזמן."

"הייתי מוכרחה לנתק אותו בכוח מהמלקחיים האופטיים,"

מתערכת הבלונדינית שלי – אנדריאה? – נדחפת.

מוניקה כמעט מגלגלת את עיניה. אני מעבירה את מבטי ממנה
אליו ובחזרה, מבולבלת כולי. ג'ק מכיר את מוניקה? הם רוכבים זה
לצד זה על אופני הכושר במכון? למה הוא מאחר בדיוק?
"מאחר שאתה סוף-סוף מכבד אותנו בנוחותך: זוהי ד"ר אלסי
האנאוויי, אחת המועמדים למשרה בסגל. אלסי, זוהי ד"ר אנדריאה

אולברייטון, פרופסורית-חברה במחלקה. וד"ר ג'ונתן סמית'-טרנר, ראש המכון לפיזיקה ב-MIT.

אני כמעט מביטה סביבי. אני כמעט סורקת את המסעדה בחיפוש אחר ג'ונתן סמית'-טרנר החמקמק. אבל אני לא עושה את זה, כי ג'ק משפיל אליי את מבטו, והוא נראה בדיוק כמו שאני מרגישה.

נבוך. מבוכלב. דואג לבריא אותה הנפשית של מוניקה.
 "את לא הבנת נכון," הוא אומר לה בקול הזה שלו, בעודו מניד בראשו בשעשוע. "אלסי היא לא..."

קולו גיוע, והתנהגותו משתנה: השעשוע נעלם. משהו מתעוות בלסת גיבור-העל המטופשת שלו. הקמט שבין עיניו מעמיק לצורת מ – שמייצג "מה, לעזאזל?" אני רק מניחה.

ג'ק סמית' בדרך כלל בעקשנותו בלתי ניתן לפענוח עד כדי מוזר; אבל ברגע זה אני יכולה לנחש די בביטחון שהוא מעוצבן. הוא רוצה לקלל אותי. לשחוט אותי. לזלול את המח הרך של עצמותיי.

אם כי הוא לא עושה דבר מכל זה. פניו משתנות שוב, הפעם להבעה אטומה ומנומסת, כשהוא מושיט לי את ידו. אין לי ברירה אלא ללחוץ אותה, אף ש – לא. לא.

"ד"ר האנאוויי," הוא אומר, קולו עשיר ומוכר באופן מטריד. עורו קר בסגנון של בוסטון-בחדש-ינואר-בלי-כפפות. מיובל. מצולק.
 "תודה לך שאת מגלה עניין במכון הטכנולוגי של מסצ'וסטס."

"ד"ר טרנר," אני מצליחה לעקוף את הדבק שבגרונני.
 "סמית'-טרנר." התיקון הוא כמו אגרוף היישר לעצם החזה שלי.
 זה לא יכול להיות. ג'ק סמית' וג'ונתן סמית'-טרנר לא יכולים להיות –
 "אבל תקראי לי ג'ק."

– אותו אדם.

"ד"ר האנאוויי מעדיפה שיקראו לה אלסי, ג'ונתן," אומרת מוניקה בקול עוקצני.

ג'ק מתעלם מנימת קולה. "אלסי," הוא אומר, כאילו מנסה את זה בפעם הראשונה. כאילו לא קרא בשמי רק אתמול, מעל משחק הגו היחיד שלא ניצחתי בו, בעשור האחרון.

לעזאזל.

אני מחכה שאחד מאיתנו יודה שאנחנו כבר מכירים זה את זה – אבל לשווא. הפה שלי נותר סגור. גם שלו. עיני ענבר ננעצות בעיניי ואני מרגישה משופרת, כמו שפירית אקזוטית.

זה לא נכון. ג'ק סמית' הוא מורה לחינוך גופני. גרג אמר לי את זה כשנפגשנו בבית הקפה ההוא, כדי לתכנן את סיפור הרקע שלנו. נכון? "ויש לי אח. מבוגר ממני. בשלוש שנים," אמר גרג, כשהוא מניח את הספל שלו. "אני לא אספר לו שאני מעסיק אותך, אבל הוא נהדר, לא כמו... טוב, שאר הקרובים שלי."

אני מהנהנת, ומקלידה אח באפליקציית הרשימות שלי. קרוב, אני מוסיפה. "אתה יכול להגיד לי איך קוראים לו ולספר לי משהו עליו?" "משהו על ג'ק?"

"שאני יכולה להזכיר כשאפגוש אותו? משהו כמו, 'גרג מדבר עליך כל הזמן. אתה עוסק ברכיבה טיפולית, נכון? ואתה אוהב לגלף פסלים בסבון! כמה נחמד שפגשת את אשתך בזמן שטיפסתם על המאצ'ו פיצ'ו'."

גרג מניד בראשו. "ג'ק לא נשוי."

"בנות זוג?"

"לא. הוא לא באמת יוצא לדייטים."

אני מרימה את גבותיי מול גרג, שמניד מייד בראשו.

"לא כמוני. יש לו חברות, נשים שהוא... אבל הוא מבהיר שהוא לא

מעוניין במערכת יחסים."

אני מהנהנת. טיפוס: רודף שמלות? איכס. "אימא שלך לא מציקה

לו שיתחתן כמו שהיא מציקה לך?"

"זה מסובך." על פניו של גרג יש כמעט הבעת אשמה. "אבל לא.

לאימא לא אכפת מה הוא עושה. בואי נראה, משהו שקשור לג'ק."

הוא מתופף באצבעותיו. "הוא נראה קצת מחוספס, כאילו לא אכפת

לו משום דבר חוץ מהעבודה שלו, אבל – הוא נחמד. הוא טוב.

למשל, הוא היחיד שהגיע להופעה של ישו כוכב עליון שלי, כשהייתי

בתיכון. "הוא נאנח. "שיחקתי את פטרוס הקדוש."

"האדם היחיד במשפחה שלך?"

"האדם היחיד בקהל. הוא מחא הרבה כפיים." גרג מושך בכתפיו.
 "והוא חכם בצורה מבהילה. אוהב משחקי לוח. עבר לאחרונה בחזרה
 לבוסטון מקליפורניה."

"כמה הוא עובד?"

"הוא מלמד. משהו פיו –"

רעש רם מהשולחן הסמוך גורם לנו לקפוץ. פעוטה, מטיחה את
 ידיה על השולחן וצועקת אל אימא שלה, "לא בננה. עוגייה!"
 "מתוקה, את הקאת."

"אני לא מקיאה. אני –" פתאום, יש שלולית של קיא על קדמת
 החולצה שלה. גרג ואני מחליפים מבטים ואז הוא ממשיך,

"וגם... אה... הוא עוסק בספורט עם החברים שלו. דברים כאלה."

אני מהנהנת וכותבת, מורה לחינוך גופני. מונופול? חדר כושר?
 הוא לא המטרה. זה לא חשוב.

עד עכשיו.

פתאום, ג'ונתן ג'ק ישו כוכב עליון סמית'-טרנר, שמשחק משחקי
 לוח ומלמד משהו שמתחיל בפיו – וזה לחלוטין לא משהו פיזי הקשור
 לחינוך גופני, הוא כן חשוב, לעזאזל.

מטורף. בלתי אפשרי. אני בטח בתוכנית מתיחות. תורת היחסות
 הכללית צדקה: נסעתי בזמן לתחילת שנות האלפיים. צוות צילום
 והרוד פול מסתתרים מאחורי עציץ השרך היומני הזה שבפינה.
 הריאיון היה תרמית. כל החיים שלי הם בדיחה.

"היי, ג'ק," שואל וולקוב מאחוריי, כולו צלילים מזרח אירופאיים
 חדים, "עם כוח גדול מגיעה...?"

"התנגדות גדולה של מתח חלקי זרם," ממלמל ג'ק, כשעיניו
 נעוצות בי. אני מרגישה צמרמורות של קור ושל חום, בזמן שכל
 השאר צוחקים. כרגיל, ג'ק הוא בלתי נגיש, אין לי מושג מה עובר לו
 בראש. כרגיל, אני מרגישה שהוא מקלף אותי כמו קלמנטינה, רואה
 את כל החלקים הרכים, הסודיים, החבויים שלי.

עד כמה סיסי תרצח אותי אם אקיא לה על כל השמלה?

"אתם הקבוצה של MIT?" המארכת מחייכת. "בואו, אקח אתכם לשולחן שלכם."

אני מסתובבת בצורה מגושמת, כאילו אני מדשדשת בתוך מים. הסנפירים של המוח שלי מפרפרים. אז, ג'ק הוא פיזיקאי – רע – נסִיני – רע – ה־נִסִיני – רע – הוא רוצה לשכור איזה בחור בשם ג'ורג' – רע – הוא מכיר אותי בתור ספרנית שיוצאת עם אחיו – רע – הוא מעולם לא חיבב אותי – רע – הוא חושב שהמצאתי את הדוקטורט שלי – עוד יותר רע – ושאני מרמה את MIT כדי שיעסיקו אותי – הכי רע –

"אל תתני לו לערער אותך," מוניקה לוחשת באוזני.

"מ־מה?"

"איך שג'ונתן הסתכל עלייך, כאילו את מנסה להבריח מִכל גדול של שמפו דרך האבטחה בשדה התעופה – זה לגמרי אחד ממשחקי הכוח שלו. תתעלמי ממנו."

לעזאזל – מה אם הוא ילשין עליי למוניקה? לוולקוב? אוי אלוהים, האם יהיה עליי להסביר לקולגות שלי לעתיד על העבודה הצדדית שלי? על פואו? אני בטוחה שפילה מיניון הולך נהדר עם אנקדוטות על ההוא מההוצאה לפועל שאיים לרסק לי את פיקות הברכיים. "בסדר." אני מחייכת חיוך רפה. אני עמוק בבוץ – למעשה, אני עשרה מטרים מתחת לבוץ.

לא, חמישה-עשר מטרים. ושוקעת במהירות, כשמוניקה שמה לב שאני יושבת הרחק מוולקוב ואומרת, "יש כאן רוח פרצים. מישהו יכול להתחלף איתי? אלסי, אכפת לך?"

מתחילים כיסאות מוזיקליים. היא מתמרנת עד שאני נמצאת בינה ובין וולקוב. מצוין. פחות מצוין? ג'ק, בדיוק מולי. הוא מקופל בכיסאו, רחב פי שניים מהנסִיני ששקוע בתפריט לידו, ונועץ בי עיניים כאילו אני רימון שהוא עומד לפלות ממנו את הגרגירים.

אני מנסה לחשוב על דרך אחת שבה הריאיון הזה היה יכול להתחיל יותר גרוע, ולא מצליחה. אולי אם גרדזילה הייתה נכנסת ל'מיאל' ומתחילה ללחך את סידור הסחלבים שבמרכז השולחן.

אני מביטה לכיוון הכניסה. האם גודזילה עומדת ל –
 "איפה את עכשיו, אלסי?"

אני מסובבת את ראשי אל ג'ק. מבטו נעוץ בי ורק בי, כאילו
 אנחנו לבדנו במסעדה. בבוסטון. באוסף הגלקסיות שמרכיב את צביר
 הבתולה. "אני... לא מבינה את השאלה."

"מקום העבודה שלך. אם את עובדת כרגע."

לחיי מתלהטות. "אני מלמדת באוניברסיטת מסצ'וסטס בבוסטון,
 במכללת אמרסון, ובאוניברסיטת בוסטון."

"אה." הוא דוחס עולמות שלמים לתוך הצליל הבודד הזה – ולא
 הייתי רוצה לבקר באף אחד מהם. "תזכירי לי, האם אוניברסיטת
 מסצ'וסטס מדורגת כמוסד מחקרי ברמה אחת?"

נחיריי מתרחבים. אני נזכרת במה שאימא שלי תמיד אומרת
 ("את נראית כמו חזרזירה כשאת עושה את זה") ועושה מאמץ מודע
 להירגע. "רמה שתיים."

ג'ק מהנהן, כאילו הוא לא ידע את זה עוד קודם, ולוגם בשלווה
 מהמים שלו. אני תוהה מה יקרה אם אבעט בו מתחת לשולחן.

"את באמת חייבת לעבור למוסד ברמה אחת, מיס האנאוויי."
 וולקוב מביט בי בדאגה אבהית. "פשוט אין מה להשוות. יותר
 מחקרים. יותר מקורות מימון."

מה אתה אומר. "כן, ד"ר וולקוב."

"ואת במסלול לקביעות, אלסי?" שואל ג'ק.

"אני עובדת חיצונית." אני לגמרי אבעט בו. בביצים. זה השימוש
 ההגייוני היחיד לרגל שלי.

"אני מקנא כל כך בפרופסורים מן החוץ," ממלמל וולקוב בהיסח
 הדעת, כשהוא מביט בעמוד המנות העיקריות. "יש להם ניידות.
 גמישות. זה משאיר אותך צעיר ברוחך."

אני מורחת חיוך על פניי. "כל כך הרבה גמישות." נראה שזאת
 תהיה גסות רוח להציע להעביר לו את מאמרי הדעה בדו־שבועון
 האטלנטיק, שמדברים על כך שאנחנו המעמד הנחות של האקדמיה,
 אז אני מאחלת לו בדממה אבן בכליה שאינה ניתנת להעברה.

"ואיפה עשית את הדוקטורט שלך?" שואל ג'ק.

"נורת'איסטרן."

"נורת'איסטרן, הא?" הוא מהנהן, מהורהר. "בית ספר מצוין. ידידה

שלי עבדה שם."

"הו. במחלקה לפיזיקה?"

"לא. במדעי הספרייה."

פרץ חום שוטף אותי. האם הוא מתכוון –

"ג'ונתן, שלחתי לך את קורות החיים של ד"ר האנאוויי וכמה

מהפרסומים שלה," אומרת מוניקה במתיקות. "לא קיבלת אותם?"

"אולי הם תויגו בתור דואר זבל." הוא לא מוריד ממני את עיניו.

"אני מתנצל, ד"ר האנאוויי." הוא משלב את זרועותיו על חזהו ונשען

לאחור, מתכוונן לבחון אותי להנאתו. הוא לובש חולצת הנלי ירוקה

כהה במסעדה המפונפנת הזאת. לבוש פשוט מדי, שוב, כאילו המיתוג

היחיד שלו באינסטגרם הוא קאובוי עירוני סקסי, והוא לא יכול

להסתכן שיתפסו אותו בחליפה עסקית. "יש לך אחים?"

לאן, לעזאזל, הוא חותר? "שניים."

"אחיות?"

"לא."

"מוזר. את דומה בצורה מדהימה למישהי שאח שלי יצא איתה

פעם. אני חושב שקראו לה..." הוא מתופף באצבעותיו על השולחן.

"חבל, אני לא מצליח להיזכר."

אני מסמיקה ומביטה סביבי בזהירות. רוב האנשים עסוקים מדי

בהתלבטות מה להזמין מכספי המחלקה לפיזיקה, ולא מקשיבים.

אני מסתירה את פניי מאחורי התפריט ונושמת עמוק. תתעלמי מג'ק

סמית'. ג'ק טרנר. ג'ק סמית'-טרנר. אל תתחילי להשתולל ולדקוד

אותו עם מזלג הסלט שלך.

למעשה, מה שאני צריכה לעשות זה להסביר לו את המצב. שאני

לא נוכלת מתחזה. להוריד אותו מהגב שלי. כן, אני צריכה ל –

"ג'ק, איך מתקדם הניסוי בגבישים נוזליים פרואלקטריים?"

מישהו שואל מהצר הרחוק של השולחן.

"נפלא. כל כך נפלא, שאני שוקל לקחת חופשה ללא תשלום." הוא עושה הצגה שלמה כשהוא מתופף באצבעותיו על סנטרו. "אולי לטייל כמה שנים."

וולקוב צוחק. "אז... לא הצלחתם בינתיים?"
 "לא." מצחו מזדעף. "יש משהו שאנחנו עושים לא נכון. אבל אני לא מצליח להבין מה. איך רוסיה בעונה הזאת של השנה, סאשה?"
 עוד אנשים צוחקים. "אם אתה מרגיש שאתה מוכרח לעזוב אותנו, מי אנחנו שנעצור אותך?" ממלמלת מוניקה. אני נועצת מבט זועף בעמוד הסלטים: זה לא הוגן מצד ג'ק, לעבור מדושיות מוחלטת להתבטלות עצמית מקסימה.

"הדברים ישתנו, ג'ק. אתה יודע שפיזיקה נסינית היא... ניסיון-ניתנת לפיזוח, בסופו של דבר." וולקוב מגחך מהברדיחה שלו עצמו. "גם פיזיקה תיאורטית. זה לא מעורר כך גאווה תיאורטית, מיס האנאוווי?"

תצחקי, אני מצווה על עצמי. תהיי מקסימה. תהיי עליזה. תהיי כשיאך. "בהחלט כן."

"ברדיחה טובה," אומר ג'ק, "סאשה, שמעת את הברדיחה על החברה של מסכינגר?"

וולקוב מחכך את ידיו. "לא, ספר!"
 "זאת הברדיחה האהובה עליי. החברה של מסכינגר היא בעת

ובעונה אחת ספרנית וגם פיזיקאית תיאור –

אני סוגרת בטפיחה את התפריט שלי, כשכעס ומבוכה הולמים בי. אולי אני חוטפת שבץ מרוב זעם? אולי האף שלי מדמם? "תסלחו לי רגע." אני נעמדת ומכריחה את עצמי לחייך אל מוניקה ואל וולקוב. אני צריכה אוויר. אני צריכה לאסוף את עצמי. אני צריכה רגע לחשוב על כל הבלגן הזה בלי שג'ק יציק לי. "אני, אה, ליטפתי קודם כלב. אני ארחץ ידיים ואחזור מיד."

וולקוב נראה מרוצה מהדאגה הפתאומית שלי להיגינה. "כן, כן, רעיון טוב. עדיף להסתבן מאשר להתחרבן." הוא צוחק בקול רם, כאילו שאף גז צחוק. אני אוהבת משחקי מילים, באמת. אבל לא

בזמן שהאח המרושע של החבר המזויף שלי מחבל בסיכוי היחיד שלי לחופש כלכלי.

אני כבר במרחק של מספר מטרים מהם כשקולו של ג'ק מעוות את הבטן שלי. "אתם יודעים, אני ליטפתי חתול. אני חושב שאצטרף אל ד"ר האנאוויי."

השירותים נמצאים בצידה המרוחק של המסעדה, בקצה מסדרון ארוך, מואר באור עמום ומקושט בעציץ פיקוס ובצילומים של פריז בשחור ולבן. עזבתי ראשונה את השולחן ואמור להיות לי יתרון משמעותי, אבל ג'ק משיג אותי תוך כמה צעדים, בלי שיהיה לו אפילו את הנימוס האלמנטרי להתנשף.

אני מכינה את עצמי לכך שיגיד משהו מרושע או פוגעני. זה יהיה התירוץ שלי לשים לו רגל – מי צריך סקס כשאת יכולה להביט בג'ק סמית' מרסק את פרצופו על הרצפה? אבל הוא לא אומר דבר. פוסע לצידי באדישות מזעזעת, כאילו אין לו שום דאגה בעולם. אחד ממשחקי הכוח שלו, אמרה מוניקה מוקדם יותר, ואני חורקת בשיניי, משתוקקת שיהיה לי איזשהו כוח משלי. אם אקבל את המשרה הזאת, אהפוך את החיים שלו לבלתי אפשריים: אכניס את הציוד שלו לתוך ג'לי, אקצוץ את הציפורניים שלי על השולחן שלו, אלקק את שולי הספל שלו כשאהיה מצוננת, אפזר נעצים על ה –

סוף המסדרון. הוא פותח את הדלת שמשמאל – שירותי הגברים – ואני פונה ימינה – שירותי הנשים. סוף-סוף אשתחרר מהמטרד הזה. אלא שאני עושה טעות קריטית אחת: אני מסתובבת כדי לנעוץ בו מבט זועם אחרון, וג'ק עומד שם. הבעת ציפייה על פניו. מחזיק את דלת השירותים פתוחה.

אני פולטת נשיפה של צחוק עמוק, מופתע. האם זו הזמנה? לשירותי הגברים? ל... מה? לשבת על המשתנות? לתה וכריכונים? הוא השתגע?

לא. אני השתגעתי. כי מסיבות שמצדיקות מיפוי מוח ואבחון נירור-פסיכולוגי מקיף, אני מקבלת את הזמנתו. אני מעיפה בקושי

מבט חטוף סביבי כדי לוודא שנשיא המכון הטכנולוגי של מסצ'וסטס לא פוסע לאורך המסדרון, ונכנסת פנימה.

השירותים נטושים – אין כאן אף אחד שיחזה בטירוף שלי. המקום מסריח, כאילו מישוהו טבל את המפשעה שלו בסוף האימון בחדר כושר בדלי של חומר חיטוי בריח הדריים. צליל טפטוף של ברז דולף, וההשתקפות שלי במראה בגודל טבעי היא שקר: האישה הדקיקה בשמלה הצמודה היא מבולבלת מדי, זועמת מדי, אדומה מכדי להיות אלסי האנאוויי העדינה, עם ההתנהגות הסתגלנית והמְרָצה.

אני מסתובבת. ג'ק משתהה ליד הדלת, וכתמיד הוא בוחן, מעריך, מנתח אותי. אני מתחילה לספור בתוך ראשי. חמש. ארבע. כשאגיע לאחת אסביר לו את המצב. בצורה רגועה ומכובדת. אגיד לו שזאת אי־הבנה. שלוש. שתיים.

"איחוליי", הוא אומר.

אה?

"על הרוקטורט שלך."

"מ־מה?"

"הישג ראוי לציון", הוא ממשיך, שְׁלוֹ, רציני, "בהינתן העובדה שלפני פחות מעשרים וארבע שעות אפילו לא התחלת לעבוד עליו."

אני שואפת שאיפה עמוקה. "תקשיב, זה לא מה שאתה –"

"את תעזבי את העבודה שלך בספרייה, או שאת מתכננת קריירה כפולה? הייתי דואג ללוח הזמנים שלך, אבל שמעתי שפיזיקה תיאורטית היא לעיתים קרובות רק בהייה בחלל ומדי פעם שרבוט של איזה סימן מתמטי אקראי –"

"אני – לא. זה לא מה שפיזיקה תיאורטית –" אני עוצמת את עיניי. תירגע. תהיי הגיונית. אפשר לסדר את זה בשיחה פשוטה. "ג'ק, אני לא ספרנית."

עיניו מתרחבות, כעושה עצמו מופתע. "לא יכול להיות."

"אני פיזיקאית. קיבלתי את הרוקטורט שלי בערך לפני שנה."

פניו מתקשחות. הוא מתקרב אליי, ואני מרגישה כמו גמד גינה קטן. "ואני מניח שגרג לא יודע על זה."

"הוא כן יודע, אני – רגע. לא. אף פעם לא סיפרתי לגרג על הדוקטורט שלי – כי זה לא היה רלוונטי. טוב, בסדר. הוא לא יודע, אבל זה רק מפני ש –
"את שיקרת לו."
אני נחרדת. "שיקרת?"

"את משחקת משחק מעוות עם אח שלי, מעמידה פנים שאת מישהי אחרת. אני לא יודע למה, אבל אם את חושבת שאתן לך להמשיך –

"מה? לא. זה לא... אני לא מאמינה שהמסקנה שאליה הוא הגיע היא שאני מרמה את גרג. כן, בטח. גרג חשוב לי."
"בגלל זה את מסתירה ממנו דברים?"
"אני לא מסתירה ממנו דברים!"
"חוץ מהפעם ההיא, כשהתעלפת לי בידיים והתחננת שלא אספר לו?"

אני מתכווצת. "לא הייתי ממש בידיים שלך, רק ליד הידיים שלך, וזה היה כי – לא רציתי להטריח אותו!"
"מה עם זה שלא ידעת שהוא עומד לצאת למסע." בדרוכו הקפואה, הבלתי מתפשרת, ג'ק רותח על כך שאני מתעללת באחיו. "לא נראה שאכפת לך מה כוללת העבודה שלו. מהן הבעיות שלו. מהם החיים שלו."

"גם לשאר המשפחה שלך לא אכפת!"
"נכון." הוא מזעיף את פניו. "אבל זה לא רלוונטי."
אני כמעט מעבירה את ידי על פניי כשאני נזכרת בסיסי שאמרה "אם תהרסי את האיפור שלך אני אשפד אותך כמו שיש-קבב." אלוהים, אני אצטרך להסביר לג'ק את העניין של הדייטים המזויפים. הוא לא יאמין שזה באמת קיים – גברים עם קול בריטון נחמד ורמז לקעקועים וזיפי זקן מרושלים-מושלמים הם פשוט לא קהל היעד של פואו. לג'ק יש בטח לגיונות של נשים שעומדות בתור בחדר הכושר כדי להיות השותפות שלו למתיחות ברכיים – שלא לדבר על דייט אמיתי. ומה הסיכוי שהוא לא ישתמש בעבודה הצדדית שלי נגדי

במהלך הריאיון? 'פחות מאפס קלווין'. "תקשיב, אני יודעת שזה נראה כאילו אני משקרת לגרג, אבל אני לא. אני יכולה להסביר. "באמת?"

"כן. אני –" המוח שלי מגמגם, ואז קופא כשאני מבינה משהו: אם אספר לג'ק על הדייטים המזויפים, אני לא אחשוף רק את עצמי, אלא גם את גרג.

כן, לג'ק ולגרג יש יחסים קרובים. לא, גרג לא סיפר לג'ק על פואו, וזה לא מתפקידי לעשות את זה. אני יכולה להימנע מלספר למה גרג החליט לשכור את שירותי, אבל האם זה משנה? ג'ק ידע שגרג מסתיר משהו. יש כאן משהו לחקור, משהו לחטט בו, ו...

"פשוט... אני לא יודע איך המשפחה שלי תקבל את זה." גרג משפשף בידו את עיניו, ונראה כאילו הוא זקוק לעיסוי רקמות עמוק ולא רבועים שעוטים שינה. "הם עלולים להתנהג בצורה דפוקה לגמרי, או להגיב נפלא, או לנסות להיות נחמדים ובמקום זה לצאת פולשניים בצורה איומה ו... אני מעדיף לא לספר להם, בינתיים. אני מעדיף שהם לא ידעו שיש מה לספר."

אני יכולה לשמוע את דבריו של גרג כשאני מרימה את עיניי. עיניו הכהות של ג'ק נראות נוקשות. קשות. בציפייה.

אני מעדיפה ללקק אחת מהמשתנות מאשר לגלות לאיש הזה משהו מהסודות שלי. "למעשה, אני לא יכולה להסביר, אבל –" שני קולות – צחוק גברי, צעדי מוקסינים ממש מחוץ לחדר השירותים. שנינו מסתובבים במהירות לעבר הכניסה.

"מישהו בא," אני אומרת שלא לצורך. לעזאזל. מה אם זה מישהו מהקבוצה שלנו? אני יורה אל ג'ק מבט מבועת, מצפה לראות אותו שמח לאידי. במקום זה, פניו לובשות הבעה דחופה, זהירה, וקורה משהו שאני לא מצפה לו.

ידיו הענקיות מתרוממות. מתפרשות על תחתית הגב שלי. דוחפות אותי לעבר התא הקרוב ביותר. הוא רוצה להסתיר אותי?

"מה אתה –"

"לכי," הוא פוקד.

"לא! אני לא יכולה ל –"

כנראה היסטתי יותר מדי זמן, כי ידיו של ג'ק נסגרות על מותניי. הוא מרים אותי ללא מאמץ, כאילו אני שוקלת פחות מבוזון היגס, ונושא אותי אל תוך התא, מניח את כפות רגליי על שולי האסלה. המוח שלי נאטם – אפס מחשבות, ראש דיק – ואין לי שמץ של מושג מה מתרחש. מה הוא –

דלת התא נסגרת.

דלת חדר השירותים נפתחת.

שני גברים נכנסים, כשהם משוחחים על יתרון קוונטי. – מודד את תיקון הטעות לפי מספר הקיוביטים?"
"לא. ההתנהגות של מערכת מורחבת היא לא יציבה. איך אתה מסביר את זה?"

שיט. שיט, שיט –

"תירגע, לוחש ג'ק לתוך קונכיית האוזן שלי, כאילו הוא יודע שעוד רגע מתפוצץ לי העורק הראשי.
"הם מהשולחן של MIT, אני לוחשת.

"ששש." כפות ידיו הענקיות מתהדקות סביב מותניי, כאילו מנסות לרסן אותי ואת הפניקה שלי. הן מקיפות את מותניי. הברלי הגודל בינינו הם איפשהו בין מגוחכים למגונים. "תירגע." אני מרגישה סחרחורת. "למה אני עומדת על האסלה?"
"תיארתי לי שתעדיפי שד"ר פריירה וד"ר קראולי ימשיכו לדבר על האצה סופר-פולינומית ולא יראו את העקבים שלך מתחת לדלת. טעיתי?"

אני עוצמת את עיניי, מושפלת. אלה לא החיים שלי. אני מדענית מכובדת עם דעות מלאות תובנה על ספינטרוניקה, לא היצור הרועד שנצמד לכתפיו של ג'ונתן סמית'טרנר תוך עמידה על אסלה. אה, על מי אני עוברת? זה בדיוק המותג שלי. בלתי סביר. מביך. דפוק.

"תירגע, חוזר ג'ק, בקול צרוד ומנחם. אנחנו קרובים מדי. אני רוצה שלנשימה שלו יהיה ריח של שום וכרוב כבוש, אבל יש לה ריח

קלוש של מנטה והיא חמימה ונעימה. אני רוצה שלעור שלו יהיה ריח מגוחך, כמו קרם מנגו לשיווף עצמי, אבל כל מה שהאף שלי קולט זה נקי־נקי הגבר. אני רוצה שהאחיזה שלו בי תהיה דוחה וראויה לברך במפשעה, אבל היא בדיוק מה שאני צריכה כדי לא להחליק לתוך האסלה. אוף. "תפסיקי להתפתל."

"אני לא –" פריירה וקראולי עדיין מדברים – לא ייאמן כל הרעש הזה סביב טרנספורמציות אדמו – עם רעש הרקע הנוסף של זרם מפכפך. אוי אלוהים, הם משתינים. אני מצותתת לאחד המלומדים החשובים בעולם בתחום של חלקיקי נייטרינו סולאריים, כשהוא משתין. אין מזה דרך חזרה, נכון?

"אלסי." שפתיו של ג'ק חולפות על עצם הלחי שלי. "תירגעי. הם יעזבו ברגע שהם יסיימו ותוכלי לחזור לשולחן. לצחוק מחידודי הלשון של וולקוב עד שהוא יצביע לך. לספר עוד כמה שקרים." "אני לא משקר." "אני נשענת לאחור, והעיניים שלנו באותו הגובה. פיסת הכחול בתוך החום העמוק היא קרחונית, מוזרה, יפהפייה." "אני לא יכולה להסביר, אבל זה... לא מה שאתה חושב. זה... שונה." "שונה ממה?"

"ממה שאתה חושב שזה."

הוא מהנהן. האפים שלנו כמעט מתחככים זה בזה. "זה היה רהוט בצורה מדהימה."

אני מגלגלת את עיניי.

"מוניקה תשמח לשמוע על הזהות הסודית שלך בתור ספרנית –" "לא!" אני בקושי לוחשת. "בבקשה, פשוט תתקשר לגרג לפני שתדבר עם מוניקה. הוא יסביר."

"נוח מאוד, בהתחשב בזה שאני לא יכול ליצור איתו קשר בזמן שהוא נמצא בריטריט, והוא לא יחזור עד שהראיונות שלך יסתיימו." חרא. לעזאזל. שכחתי את וודקר. "חייבת להיות דרך להגיע אליו. אתה יכול להגיד לו שזה מקרה חירום? ש... אה... הוא השאיר את האורות של הפורשה שלו דלוקים? אתה צריך את קוד האזעקה שלו כדי שתוכל לכבות אותם. להציל את הסביבה."

"לא."

"בבקשה. לפחות –"

"לא."

"אתה מתנהג בצורה ממש לא הגיונית. כל מה שאני מבקשת זה

ש –"

"– אתה חושב על הבחורה? האנאויי, נכון?" שואל אחד מהקולות

המשתנים. שנינו משתתקים מייד ומקשיבים.

טעות, ללא ספק.

"קורות החיים שלה ממש טובים. התיאוריות שלה על גבישים

נוזליים דרמטיים... חומר טוב."

"אני זוכר שקראתי את החומרים שלה בשנה שעברה. התרשמתי

מאוד. לא היה לי מושג שהיא צעירה כל כך."

"נכון? אני תוהה כמה מהעבודה שלה היא של המנחה שלה."

המהום מעורפל של הסכמה, בעקבותיו אני מלפפת את ידי בכוח

סביב כתפיו של ג'ק. כלום, אני רוצה לצרוח. זה היה המודל שלי.

"היא צעירה ויפה. מה שאומר שהיא תכנס להיריון בעוד כמה שנים,

ואנחנו נצטרך ללמד את הקורסים שלה."

זה כמו מהלומה לעצם החזה, עד כדי כך שאני כמעט מחליקה

על ישבני לתוך האסלה. ג'ק עוצר אותי כשידו בין השכמות שלי,

זרועו מתהדקת סביב מותניי. פניו מזדעפות כאילו נגעל ממש

כמוני. על אף שהוא לא. הוא לא יכול, מפני שפריירה, או אולי

קראולי, ממשיך:

"זה לא משנה. אני מצביע בשביל המועמד של ג'ק. יש לו השפעה,

והוא שונא תיאורטיקנים."

"באמת? אה, כן. אני לא מאמין ששכחתי את המאמר שהוא כתב."

"שמע, זה היה אכזרי. וגם קורע מצחוק. לא הייתי רוצה להרגיז

אותו."

מייבש ידיים מתחיל לפעול, מעמעם את המשך השיחה. ג'ק עדיין

מחזיק אותי, עיניו בתוך עיניי, המצח שלנו כמעט נוגע. ציפורני

מתחפרות בחזהו – שעשוי מתערובת גרניט-קוולאר, והונדס על ידי

כוח משימה של פיזיקאים נסיינים כדי לפלוט חום. הוא שמיכה כבדה
אנושית, ואני –

אני שונאת אותו.

מעולם לא שנאתי אף אחד: לא את ג'יי ג'יי. לא את המרצה שלי
במבוא לתולדות הקולנוע שכמעט הכשיל אותי כי אמרתי שדמדומים
היא יצירת מופת בלתי מוערכת. אפילו לא את אחי לוקאס, שבמשך
שישה חודשים שכנע אותי להאמין שאני מאומצת. אני מנומסת,
סתגלנית, מתונה. אני מסתדרת עם אנשים: אני נותנת להם מה שהם
רוצים, וכל מה שאני מבקשת בתמורה זה שהם לא ישנאו אותי.

אבל ג'ק סמית'. ג'ונתן פאקינג סמית' פאקינג טרנר. הוא היה עוין
וחשדן ולא נעים מהיום שנפגשנו. הוא טינף על התחום שלי, הרס את
המנחה שלי, ועכשיו הוא ניצב ביני ובין החלומות שלי. בגלל כל זה,
הוא איבד את הפריווילגיה שאני מציעה לכל יצור אנושי: לקבל את
האלסי שהוא רוצה.

האלסי שהוא יקבל היא זו שאני רוצה לתת לו. והיא עצבנית אש.
"אני רוצה את המשרה הזאת, ג'ק," אני נושפת מעל לרעש
של מייבש הידיים. למעשה אני צריכה את המשרה הזאת, אבל –
סמנטיקה.

"אני יודע שאת רוצה אותה, אלסי." הקול שלו נמוך ורועם. "אבל
אני רוצה שמישהו אחר יקבל אותה."

"אני יודעת. ג'ק."

"אז נראה שאנחנו במבוי סתום. אלסי." הוא מבטא את השם שלי
לאט, בתשומת לב. אני מתכוונת עוד רגע לרכון קדימה ולנשוך את
השפתיים המטופשות שלו עד זוכ דם.

לא, אני לא. כי אני מעל זה.

אני באמת מעל זה?

"אתה לא רוצה להתעסק איתי," אני נושפת.

"הו, אלסי." ידיו האוחזות בי עדינות בצורה מוזרה, ועם זאת
אנחנו על סף המקבילה האקדמית של מלחמה גרעינית. "אני חושב
שזה בדיוק מה שאני רוצה."

המייבש כבה ומשתתק, וזה עוצר אותי מלבצע תקיפה אלימה. "הם הלכו", אני אומרת. "עזוב אותי."

פיו מתעוות, אבל הוא מניח אותי על הרצפה במין מהלך מגוחך של ריקוד מושחת הפוך. ידיו שעל מותניי הן האחרונות להתנתק, אבל ברגע שזה קורה אני מזנקת אל מחוץ לתא, עקבי נוקשים על אריחי הרצפה. אני כמעט מאבדת את שיווי המשקל. כשריחו של ג'ק באפי, הסירחון של המקום מכה בי מחדש.

"דבר עם מוניקה, אם אתה רוצה", אני מבלפת. "תראה כמה טוב יצא לך מזה."

"הו, אני בהחלט אדבר איתה." הוא נראה כעומד לחייך, כאילו ככל שאני מתרגזת יותר, כך הוא משועשע יותר. מעגל קסמים מרושע שיכול להסתיים רק בכך שאני אתקע את הראש שלו באסלה.

"נראה שזו המילה שלי כנגד המילה של אדם עם שנאה לתיאורטיקנים, שנמשכת כבר יותר מעשור."

הוא מושך בכתפיו. "אולי. או שאולי זו מילה של פיזיקאי מול מילה של ספרנית."

אני מגחכת בבוז ופונה לכיוון הכניסה, מרגישה פתאום ביטחון בעקבי הסטילטו שלי, נחושה לא להיות בחברתו אפילו שנייה אחת נוספת. אבל כשאני מגיעה לדלת, משהו נוקף בתוכי. אני מסובבת את ראשי בחזרה אל ג'ק, שעומד שם כמו הקלימנג'ארו, בוחן אותי בקימוט מצח מסוקרן, כאילו אני זחל אקזוטי שעומד להפוך לגולם.

אלוהים, אני מקווה שיהיה לו אקנה כואב ומוגלתי בתחת עד סוף חייו הטבעיים. "אני יודעת שתיעבת אותי מהרגע הראשון שנפגשנו", אני מטיחה בו.

הוא נושך את שפתו התחתונה. "באמת?"

"כן. ואתה יודע מה? זה לא משנה אם שנאת אותי ממבט ראשון, כי אני שנאתי אותך עוד הרבה לפני שנפגשנו. שנאתי אותך בפעם הראשונה ששמעתי את השם שלך. שנאתי אותך כשהייתי בת חמש-עשרה וקראתי בסיינטיפיק אמריקן על מה שעשיתי. שנאתי

אותך יותר זמן, שנאתי אותך יותר ברגש, ושנאתי אותך מסיבות יותר טובות."

ג'ק כבר לא נראה משועשע כל כך. זה חדש לי – לדבר אל אנשים מתוך האני שאני באמת. זה חדש ושונה ומוזר, ואני אהבתי את זה, לעזאזל.

"אני ממש טובה בלשנוא אותך, ג'ק, אז תשמע מה אני אעשה: לא רק אשיג את המשרה הזאת, אלא שכשנעבוד יחד ב-MIT אוודא שבכל יום תהיה חייב להסתכל עליי ולהצטער שאני לא ג'ורג'. אתה תתחרט על כל עקיצה קטנטנה. ובמו ידיי אהפוך את החיים שלך לקשים עד כדי כך, שאתה תתחרט שהתחלת איתי, ועם מוניקה, ועם פיזיקה תיאורטית, עד שתבכה בכל בוקר במשרד שלך ובסוף תתנצל בפני הקהילה המדעית על מה שעשית."

הוא ממש לא משועשע עכשיו. "מה את אומרת?" הוא שואל. קר. חותך.

הפעם אני זו שמחייכת. "תהיה בטוח, ג'ונתן".
אני פותחת את הדלת. עוזבת את השירותים.
ולא מביטה בו עוד כל הערב.

4

אנטרופיה

"אז רק כדי שאבין, את, אלסי 'אני אלרגית לבוטנים אבל בכל זאת אכלתי את ממתק הבוטנים שהכינה גברת טאטל כי לא רציתי לפגוע ברגשותיה, ראיתם את מזרק האפיפן שלי?' האנאוויי – את אמרת לג'ק סמית' ש... את כל זה?"

פשטתי מעליי את השמלה האדומה ואני פוסעת לי בנוירוטיות, בכל הוד תחתוני הכותנה הגבוהים והמפוספסים ומתקן האינסולין שלי. אמור להיות לי קר, אבל הכעס שלי בוער ומחמם אותי מבפנים, כמו ליבת הפלזמה של השמש. "זאת אלרגיה קלה, גברת טאטל מבוגרת מאוד והיא גם בעלת הבית שלנו, וכן, זה מה שאמרתי – כי זה מה שהגיע לו."

"אין לי ספק." סיסי מרוחה על הספה, צופה בי כאילו ההיתוך הגרעיני שאני עוברת הוא פסגת הבידור. הדג"י נחה בחיקה וחיוך של שמחה לאיד מבריק כשטן על פניה, מן הסתם נהנית מפרץ סרטונין מהמוות הממשמש ומגיע אליי. "המאמר הזה שהוא כתב היה סיפור ממש גדול, עדיין מדברים עליו בכל תחומי האקדמיה. אפילו בבלשנות. איך זה שאת לא ידעת איך הוא נראה?"

אני משפשפת את עיניי. אצבעותיי נעשות שחורות כפיה. "הייתי עסוקה בחרם אקדמי."

"אולי לא הרעיון הכי מוצלח שלך."

"אם מישהו היה כותב מאמר בתור מתיחה, ואומר ששמות תואר מסריחים, גם את היית מחרימה אותו."

"הייתי רוצחת אותו מייד. ואני גאה בכך שסוף־סוף צעקת על מישהו – רגע מענג מאוד בקריירה שלך. אבל השאלה שלי היא: איך את מתכוונת לעשות –" היא מנופפת קלות בידה – "את כל זה?"

"לעשות מה?"

"לבקוע מתוך חלמון הביצה של המרצה החיצונית. להשיג את המשרה. לגרום לג'ק להתחרט על היום שהוא נולד. מה התוכנית כאן?"

"כן. נכון." אני מפסיקה להתהלך. מעסה את רקותיי. "אין לי תוכנית."

"אני לא רואה בזה שום בעיה."

התשובה היחידה שאני יכולה לחשוב עליה כוללת בעיטה בחלק העליון של השידה. אני עושה בדיוק את זה, ואז ממשיכה לצלוע בחדר עם זרת נפוחה.

"אלסי, אף פעם לא ראיתי אותך ככה."

"אף פעם לא הרגשתי ככה." אני מאיץ חלקיקים ענק: חלקיקים אטומיים מתנגשים בזעם בגופי, בונים את האנרגיה הדרושה כדי לשרוף את ג'ק לאפר. או לפחות מבושל היטב. אני לא זוכרת מתי בפעם האחרונה חוותי כל כך הרבה רגשות שליליים. "הייתי צריכה לדעת. תמיד הייתה לי תחושה רעה בקשר אליו, ואתמול בערב – בגלל זה הוא כל כך טוב בגו. הוא היה פיזיקאי כל הזמן, ה – החתיכת אורנוס –"

"קללה מדעית. נחמד."

"– אני בטוחה שהוא חושב בפרנהייט –"

"אווץ, עלבון צורב."

– ובזמנו הפנוי הוא טס לכנסיית ווסטמינסטר כדי לרקוד על קברו של סטיבן הוקינג –
"הוקינג מת?"
"הוא אפילו לא יטרח לצלצל לגרג כדי לבקש הסבר, כי הוא חור שחור סדיסטי, אגואיסטי, איגנורנטי –"
"אלסי, בייב, את צריכה אותנו כאן בשביל זה, או שנלך לחדר שלנו להתאבל על סטיבן?"
אני מפסיקה לצעוד. אלסי והדג'י מביטות בי, ראשיהן מוטים באותה זווית. "מצטערת," אני אומרת בביישנות.
"לא אשקר לך, זה די כיף לראות אותך מוציאה את כל זה החוצה, כמו גיזור. אני בטוחה שיש לזה כמה יתרונות בריאותיים רציניים. אבל לפני שאת מוציאה מצ'טה מהתחת שלך ומתחילה להשתולל, הרשי לי לציין: הסמית'–טרנר הזה? הוא לא יכול לעשות לך כלום."
"אולי הוא לא יכול לתת לי ברך במפשעה או להרעיל את התה שלי עם חיידקי חצבת, אבל –"
"הוא גם לא יכול להתערב בראיונות שלך."
"אם ג'ק יספר לוולקוב או למוניקה, אני –"
"פףףף." היא מנופפת בידה. "הוא לא יעשה את זה."
"לא?" אני מצמצמת מול סיסי את עיניי. האם היא מרגיעה אותי? אין לי דרך לדעת – אני אף פעם לא צריכה שירגיעו אותי.
"קודם כול, אם הוא יודה שהוא מכיר אותך מרקע לא־אקדמי, זה ייצור ניגוד עניינים רציני. הם יכריחו אותו לפרוש מוועדת האיתור. הוא יאבד את היכולת להשפיע על שאר חברי הוועדה."
"הו." אני מהנהנת. תחילה לאט, ואז פחות לאט. "את צודקת."
"וחוץ מזה, את לא מבריחה סיגרים או מארגנת קרבות תרנגולים לא חוקיים. סיפרת למכר מזדמן שקר קטן, לא רלוונטי, על חיך האישיים. לצורך העניין, את נמצאת בתוכנית להגנת עדים. או שפלטת משהו בטעות כשהכירו ביניכם. או שאת וגרג אוהבים משחקי תפקידים, ואתם ממשיכים אותם גם מחוץ לחדר המיטות: את מעמידה פנים שאת ספרנית ביום ההולדת של סבתא שלו, הוא מפליק לך עם

בילי, כוננית הספרים של איקאה, שניכם חווים אורגזמה, בהסכמה, בשוודית, ומעל לכול: בפרטיות."

"זה... חזק."

"התחברתי ל-HBO עם הסיסמה של גברת טאטל. הנקודה היא, שג'ק לא יספר כלום לאף אחד. את יכולה לתאר לעצמך מה יקרה אם הוא ילך למוניקה ויעלה בפניה פרטים אקראיים על היחסים הרומנטיים שלך, שהוא חושב שבגללם צריך לפסול אותך? משאבי אנוש יחגגו על זה. את לא צופה בוובינרים על מניעת הטרדה מינית?"

"אני – הם חובה."

עיניה של ססי מצרות. "כן, אבל האם את צופה בהם או שאת נותנת להם לרוץ בזמן שאת עושה חישובים אינטגרליים ועוברת על פורנו של גבינות בפנינטרסט?" אני מסמיקה ומסיבה את מבטי, והיא נאנחת. "הנה תקציר: אסור לג'ק לשאול אותך על חיך האישיים."

"הוא כבר שאל."

"אבל הוא לא יכול לספר לאחרים. זה יהיה, כמו שהילדים אומרים, לא יפה. וגם, כמו שעורכי הדין אומרים, לא חוקי. וחוץ מזה, מוניקה הנשיאה המפולפלת תבעט לו בביצים. נראה שיש לה נטייה חביבה לבעיטות בביצים."

אני נושפת. "את צודקת." אני חוגגת את תחושת ההקלה שלי בהסרת גרבוני הירכיים. נס קטן: אין חורים עדיין. "אז הוא מבלף. מעמיד פנים. בדיוק כמוני."

"כן." ססי נושכת את שפתיה, מוטרדת לפתע. "בהבדל קטן אחד. "שהוא?"

"אם העמדת הפנים שלו תיכשל, הוא עדיין יהיה פרופסור ב-MIT. אם שלך תיכשל..."

אני נאנחת וצונחת לתוך הכורסה. "אם שלי תיכשל, זו עוד שנה בבור של המרצה החיצונית." בלי זמן המוקדש למחקר. סטודנטים שקוראים לי אימא ומתעקשים שהכלב אכל להם את המחשב. אינסולין בקיצוב. וגם, כמובן, ככל שאעבוד יותר זמן במסלול ללא קביעות,

כך אהיה מועמדת פחות ופחות מושכת. אני שונאת מעגלי קסמים מרושעים, ומעגלי הקסמים האקדמיים הם המרושעים מכולם.

"היי!" סיסי מתקרבת אליי וכורעת ברך; מניחה את הדג'י על החזה שלי. "ברור שג'ק יודע שיש לך סיכוי לקבל את המשרה, אחרת הוא לא היה מנסה להפחיד אותך. וקירק אמר שמדענים – אני מזדקפת לשיבה. "קירק? הבחור החדש מפואר?"

"כן." האם היא מסמיקה, או שזו רק התאורה הגרועה? אנחנו צריכות נורות חדשות. עוד משהו שאנחנו צריכות: כסף לנורות חדשות. "הוא אמר שמדענים נעשים נבזיים כשהם חשים מאוימים." "הממ." מה אם ג'ק באמת חושב שיש לי סיכוי טוב יותר מאשר לג'ורג'? אני מהרהרת באפשרות הזאת עד שהדג'י מתגלגלת על גבה, הקוצים שלה דוקרים את השד השמאלי שלי. "אני אבשל אותך ואוכל את המרק שלך עם אטריות אודון," אני לוחשת. סיסי מזדעפת. "מה אמרת?"

"כלום! רק ש... את צודקת. תודה שהרגעת אותי." היא מחייכת, ואני מרגישה גל של חיבה אליה. "את רואה, זו הסיבה שמדענים זקוקים למדעי הרוח. אתם לא רואים את התמונה הגדולה." "אנחנו לא –"

"וגם כי אתם, מטומטמים שכמוכם, מלמדים את המכונות להפוך לשליטי-העל שלנו." היא טופחת על ראשי. "סיפרת על זה לד'ר ל'?" אני נאנחת, ושוב מאבדת את הרצון לחיות. "שלחתי לו מייל. הוא רוצה להיפגש איתי מחר בבוקר במשרד שלו." "לפני השיעור לדוגמה שלך? את לא יכולה פשוט לצלצל אליו?" "הוא לא אוהב טלפונים."

"הממ. משאבת תשומת לב."

זה לא נכון. ד'ר ל' רוצה רק את הטוב ביותר בשבילי, ובהתחשב בכל העזרה שלו, המינימום שאני יכולה לעשות זה לקום שעה אחת קודם. או שעתיים, אם לוקחים בחשבון את התנועה.

הדבר הראשון שאני עושה, כשאני בפיג'מה מכונסת בכירבולית עליה כתוב 'פיזיקה: הסיבה בשלה קורים דברים', זה להתקשר לגרג.

כבר ניסיתי את זה כשחזרתי באובר, אחרי שביליתי את ארוחת הערב תוך השפלה עצמית ושימוש בדוקטורט שלי בפזיקה, שאותו הרווחתי בעמל רב, כדי להמציא משחקי מילים בשביל וולקוב – הסיפור המקורי שלי, 'איך הפכתי לרוצחת סדרתית'. אני תוהה אם ג'ק ניסה להתקשר לאחיו, כמוני, ונוחרת בבוז מהרעיון. הוא ללא ספק החליט שאני מעוניינת בקרנות הנאמנות של משפחת סמית', כמו איזו נוכלת מהעיבוד המחודש של שושלת. הוא בטח התקשר רק לאימו החטטנית ולרוד פול הסוטה, וכולם עומדים לרדת על גרג כמו להקה של כרישי גובלין.

אבל גרג בלתי ניתן להשגה. אני שולחת לו הודעה שהוא לא רואה, מזיזה את האייפון הצידה, תוהה אם גם בטלפון של ג'ק יש סדקים. כנראה שלא. בפעם הבאה שאראה אותו, אני צריכה לרסק את הטלפון שלו על המדרכה ולתקן את המצב. תוכנית מעולה.

באנחה, אני שולפת את ה-MacBook pro 2013 שלי (תשוש, סיסי קוראת לו. אני מעדיפה: וינטאג'. ועדיין, מספר סימולציות המחשוב המתקדמות שהצלחתי להריץ עליו השנה: אפס). הכול הוגן באהבה ובמלחמה, וכאן יש שפיכות דמים. אז אני מרשה לעצמי משהו לא ממש כשר: אני עושה חיפוש על המתחרה.

קהילת הפיזיקאים מוזרה בגודלה; לא קטנה מספיק כדי שכולנו נהיה חברים טובים, לא גדולה מספיק כדי לפספס את קיומו של מישהו מחבריה. בייחוד מישהו הראוי להגיע לסכב הסופי של הראיונות ל-MIT. למשל אני: מה שפרסם אותי, והעלה אותי על הרדאר של מוניקה, הוא הדיסרטציה שלי – אוסף נוסחאות מתמטיות המנבאות את התנהגותם של גבישים נוזליים דו-ממדיים. הם חומרים מיוחדים, רבי-ניגודים, עם תכונות גם של נוזל וגם של מוצק, גם של ניידות וגם של קיבעון, גם של כאוס וגם של סדר וארגון. כמוני, בעצם. והחלק שאני הכי אוהבת בהם, הוא שאולי הניגודים שבתוכם הם בדיוק מה שגרם להם לשחק תפקיד מרכזי בהתפתחות החיים, בכך שעזרו ליצור את הביו-מולקולות הראשונות על פני כדור הארץ.

מרתק, אני יודעת. עוד שנייה תצא הגרסה הקולנועית. אבל היה סביבי קצת באז, כי מה שמוניקה אמרה הוא גם נכון: היישומים האפשריים של העבודה שלי הם כמעט אין-סופיים. קיבלתי את פרס פורבס STEM, שמרשים רק אנשים שלא קשורים ל-STEM, וראיינו אותי לכמה פודקאסטים שהאזינו להם לא רק בני המשפחה המורחבת של המנחה. אחד מהמאמרים שלי בניצ'ר פיזיקס אפילו זכה להפניה בשער המגזין. חברי קבוצת המחקר בנורת'איסטרן התחילו להביט בי במבטים חומדים והפסיקו לבקש ממני לעשות קפה – שזה אך הוגן, כי אני בכלל לא שותה קפה. סיסי קנתה לי חולצה של 'נשים דגולות במדע', עם הדיוקן שלי בין הדיוקנאות של אליס בול ועדה לאבלייס. הוריי... טוב, המשפחה שלי לא הגיבה לשום דבר מכל זה, כי הם היו עסוקים בביקורת מס או משהו. אבל ד"ר ל', שמכל בחינה אפשרית נחשב לבן משפחה, הילל ושיבח אותי, אמר לי שאני התיאורטיקנית המבטיחה ביותר בדורי, והבטיח לי שכשאסיים את בית הספר לתארים מתקדמים אוכל לבחור איזו משרה עם קביעות שרק ארצה.

ובכל זמן אחר, זה יכול היה להיות נכון. אבל התקופה הזאת היא חסרת תקדים – הקפאה של משרות, צמצום שיטתי של מימון להשכלה גבוהה, מעבר למשרות של מרצים חיצוניים. ולפני כמה שבועות, כשהכתבת של פורבס יצרה איתי קשר כדי לעשות כתבת מעקב של 'איפה הם היום', נאלצתי להגיד לה שלא, זאת לא טעות: לא פרסמתי שום דבר כבר חודשים, המחקר שלי הושהה, ולא הצלחתי להשיג משרה מגניבה באוניברסיטה מהשורה הראשונה. למעשה, היה לי מזל שמצאתי משרה ככלל. גם אם זו משרה שההגדרה שלה היא *השפוטה הקטנה של האקדמיה*.

ג'ורג' הנסיני הנבחר, לעומת זאת... אין לי מושג מה הדבר שפרסם אותו, והוא לא נשמע לי מוכר בשום צורה. אז גיגלתי את השטן המוכר לי: ג'ק. יש לו ערך בוויקיפדיה – אני מסרבת לייצר לו טראפיק, מתוך עיקרון – ועמוד בגוגל סקולר, שעליו אני חייבת להקליק, אבל אני עושה את זה בתחושת בחילה. אני מנסה לא לשים לב כמה זמן אני

צריכה לגלול כדי להגיע לתחתית רשימת הפרסומים שלו, ממלמלת 'שוויצר', ואז מתחילה לסרוק את המחברים השותפים.

אני מוצאת גבריאֵל. גייל. ג'ובאני. גאנר. ג'ורג'ינה ספולוודה, פיזיקאית כוכבת שאת עבודתה אני מעריצה כבר שנים (אני בוחרת לחשוב שהיא שיתפה פעולה עם ג'ק תחת איומים, ותרמה את כל המאמרים לבית המחסה המקומי לחיות). כעבור רגע אני נתקלת בג'ורג' החמקמק – ג'ורג' גריין. הוא נמצא בשני מאמרים שלא הותרו רושם רב – שניהם מהתקופה האחרונה, שניהם עם ג'ק. אין לו כמעט זכר ברשת, אבל הוא בדיוק סיים את הפוסט־דוקטורט שלו בהרווארד ומפרסם פוסטים על פיזיקה בסאב־רדיט בשמו האמיתי.

"ברצינות?" הם מראיינים את הבחור הזה? לא משנה באילו חוטים ג'ק היה צריך למשוך, אני אחתוך אותם בזה אחר זה במספריים שלי לביתור עופות. לילד האהבה חסר הייחוד שלו אין שום סיכוי – הטלפון שלי מצלצל. אני מזנקת ועונה מייד – גרג. סוף־סוף.

"היי! אני –"

"אני צריכה את עזרתך."

אני בולעת אנחה. "היי, אימא." עשיתי שגיאה קטלנית.

"המצב נואש. את צריכה לרסן את האחים שלך."

אחרי שני עשורים וחצי של קוף, אני יכולה להצהיר בכיטחון שהאלסי שאימא שלי רוצה היא אנדרואידית. היא רבת־עוצמה, ניידת, עם הרבה כסף נזיל. היא מילאה בהצלחה את כל צרכיה הארציים וחיה במצב של שגשוג תמידי. מטרתה העיקרית היא לנצח בנקודות כשדודה מיני מתפארת בכן שלה, שכמעט סיים לימודי משפטים. מטרתה המשנית? להתערב כששני אידיוטים מחליטים להיכנס לריב שנמשך חודשים על דברים אשר, באופן היסטורי, כוללים:

- מי יקבל את המושב הקדמי במכונית.
- למי מגיעה חתיכת העוגה בצורת נעל עם ציפוי הסוכר, במסיבה לכבוד לידת התינוק של בת הדודה ג'נה.
- מי יותר גבוה (הם תאומים זהים).

- מי יותר חתיך (ראו הסעיף הקודם).
- בשנת הלידה של מי, לפי ספר השיאים של גינס, היו יותר הכשות של נחשי פיתון (ראו! הסעיפים! הקודמים!!!).
- מי יבחר את השם לכלב (מעולם לא היו לנו חיות מחמד).

זאת רשימה לא ממצה. במשך השנים, הריבים נעשו פראיים יותר, אבא נעדר לזמן ארוך יותר ואימא הסתמכה עליי יותר ויותר כדי לסדר את העניינים. "את לא יכולה להיות פועל התחזוקה של המשפחה שלך", אומרת לי סיסי פעם בשבוע, אבל אני עושה כמיטב יכולתי כדי שאימא תהיה מאושרת, אף על פי שמכל האלסיות שאנשים רוצים, האלסי שלה היא הכי מזויפת – וזו עם השורשים הכי עמוקים. אחרי הכול, אני קיללתי את דרכי לשם – בהקפדה וללא לאות.

"אימא, מה שלומך –"

"אני קודסת. לאנס ולוקאס התחילו עם זה שוב. הם כמעט נכנסו

לקרב אגרופים אחרי משחק הכדורגל שלהם."

"בגלל התוצאה?"

"בגלל דנה."

אני מעסה את רקתי. "שניהם הסכימו להפסיק לצאת איתה."

"נכון. אבל דנה הייתה צריכה הסעה לאיזה מקום."

"למי היא התקשרה?"

"ללוקאס. לאנס חתך לו את הצמיגים. השכנים מתחילים לרכל.

את חייבת לעצור אותם."

"עשיתי את זה, אימא. לפני שבועיים. לפני חודש. לפני שלושה

חודשים." אני מעבירה לאחים שלי סדרה של קורסים בגישור, במרתף

של הוריי. השיעורים מאופיינים בכך שאני בעיקר מזכירה להם שרצח איננו חוקי.

"אז תעשי את זה שוב. בואי אלינו מחר."

אני מתכווצת. פיזית. "מצטערת. זה לא אפשרי."

"למה?"

"אני –" לא. בלי הצהרות שמתחילות באני. אישי מדי. "זו תקופה

עמוסה ולחוצה. הסמסטר רק התחיל ו... "לספר לה? לא כדאי. אבל
אולי היא תרצה לדעת?" "אני מתראיינת למשרה."

"כבר יש לך משרה."

"זו משרה טובה יותר."

"המשרה שיש לך היא כבר טובה יותר."

אני שוקלת להזכיר מושגים כמו יחסות, עבודה בקבלנות, ועמידות
לאינסולין. "זאת משרה עוד יותר טובה."

"בואי נשמע – מהי?"

"פרופסורית."

"אז תעברי מלהיות פרופסורית ללהיות פרופסורית."

אין צורך לומר, אני לא טורחת לספר להוריי על האופי הרעוע
של מצבי התעסוקתי. או... של כל דבר אחר. "אתקשר אליהם מחר
בבוקר, טוב?"

היא רוטנת במשך חמש דקות נוספות וסוחטת ממני הבטחה
להתקשר הערב, ואז עוברת להתלונן על משהו שקשור לדאודורנטים
רעילים, שהיא ראתה בפייסבוק. אני מנתקת את השיחה ומייד מקבלת
הודעה – לא מגרג, אלא מאיזה בחור שמחפש חברה מזויפת לדייט
קבוצתי ביום האהבה. אני מחליטה להאשים את פואו ישירות על
הקטסטרופה של הערב, וזורקת את האיי־פופ ללסל הכביסה.

מה התוכנית, כאן? שאלה סיסי.

הסכום הכולל של הרעיונות שיש לי הוא אפס, מה שאומר שאיאלץ
להשמיד את ג'ק־שיט סמית'־טרנר בשיטה העתיקה: אצטיין בעבודה
שלי.

אני נאנחת עמוקות. ואז מושכת את המק העתיק שלי אל חיקי,
מקליקה על שיעור ההדגמה, ומתכוננת עד שיוצא עשן.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן